

Bron vastgoedinfo

Deze opvraging kwam tot stand in samenwerking met Informatie Vlaanderen en op basis van het geografisch themabestand 'Vlaamse voorkeurechten', erkend als authentieke geografisch gegevensbron (Decreet van 25 mei 2007 houdende de harmonisering van de procedures van voorkeurechten (B.S. 24/07/2007) en Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 tot vaststelling van de datum van inwerkingtreding van het decreet van 25 mei 2007 houdende de harmonisering van de procedures van voorkeurechten en houdende de erkenning van het geografisch themabestand 'Vlaamse voorkeurechten' als authentieke geografische gegevensbron (B.S. 10/08/2012)).

Document gegenereerd op basis van de gegevens ontvangen van Informatie Vlaanderen via de ORIS webservices.

CIB vlaanderen vzw - Kortrijksesteenweg 1005 - 9000 Gent
0425.043.508 - vastgoedinfo@vastgoedloket.be

Gegevens opvraging

Ordernummer:	O2023-0844451	Datum opzoeking:	10/10/2023
Referentienummer:	IM3542-1	Zoekdata:	73013C0968/00A000
Perceel:	73013C0968/00A000		

Risicozones overstromingen - kaart 2017

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- Controleer of het perceel (gedeeltelijk) ingekleurd is als risicozone voor overstromingen
- Informatief: het middelpunt van het perceel is niet gelegen in een risicozone voor overstromingen

Legende

- Risicozone overstroming
- Nieuwe risicozone overstroming (kaart 2017)

Welke informatie kan u terugvinden in dit uittreksel?

Risicozones overstromingen

Risicozones zoals bepaald in het Koninklijk besluit van 20 september 2017 tot wijziging van het koninklijk besluit van 28 februari 2007 tot afbakening van de risicozones bedoeld in artikel 68-7 van de wet van 25 juni 1992 op de landverzekeringsovereenkomst (met betrekking tot de verzekering tegen natuurrampen).

Bron vastgoedinfo

Deze opvraging bevat overheidsinformatie verkregen van de Vlaamse Milieumaatschappij en de Coördinatiecommissie Integraal Waterbeleid, Dokter De Moorstraat 24-26, 9300 Aalst en Informatie Vlaanderen, Havenlaan 88, 1000 Brussel wat betreft het Grootchalig Referentie Bestand Vlaanderen (GRB).

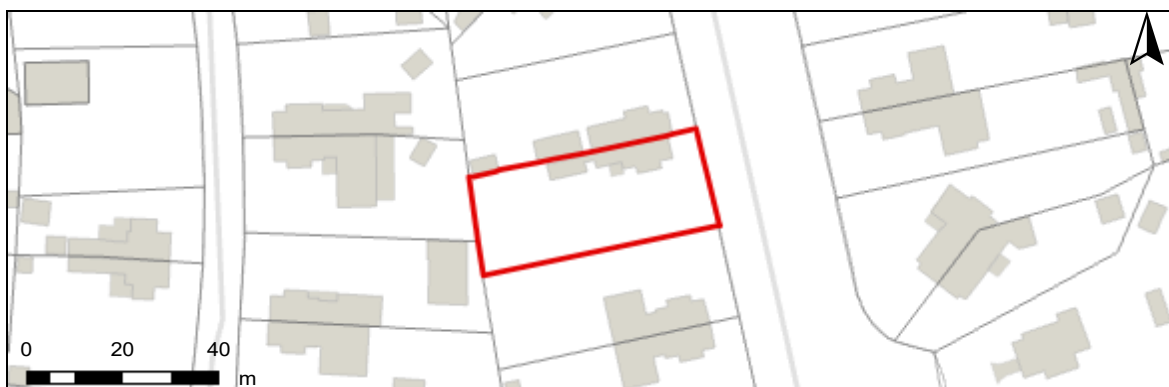
Meer info

www.integraalwaterbeleid.be
www.waterinfo.be/watertoets

OVERSTROMINGSRAPPORT 10-10-2023

Identificatie perceel en gebouwen

Gemeente	Maasmechelen				
Afdeling	4	Sectie	C	Perceelnummer	0968/00A000
Aantal gebouwen op dit perceel	1				
Waterbeheerder(s)	De Vlaamse Waterweg nv - Regio Oost				

Informatie voor het volledige perceel

Parameter	Score
Perceelscore of P-score	A
Gebouwscore of G-score	A
Ligging in Signaalgebied	neen
Ligging in afgebakende oeverzone of afgebakend overstromingsgebied	neen

A: geen overstroming gemodelleerd B: kleine kans op overstromingen onder klimaatverandering C: kleine kans op overstromingen D: middelgrote kans op overstromingen

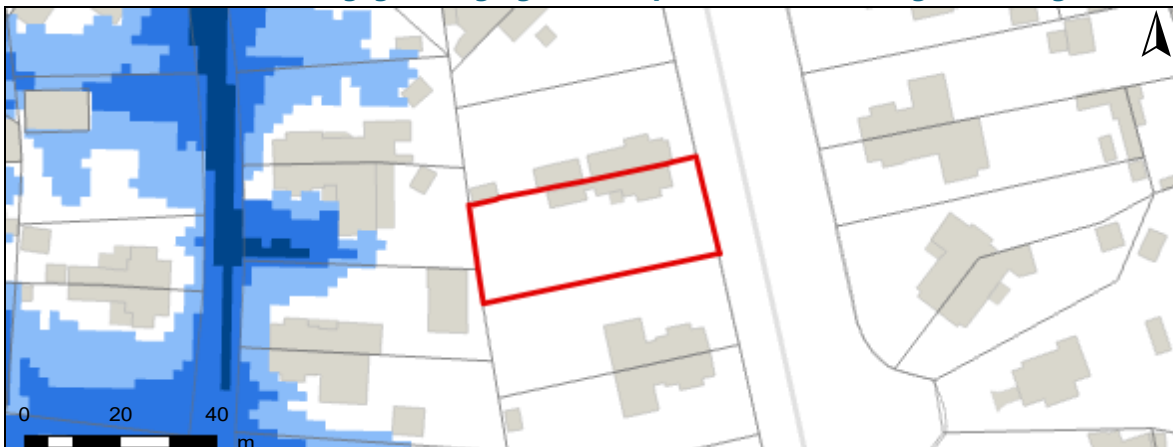
Te gebruiken symbool voor informatieplicht: geen verplicht symbool

Informatie voor de verschillende gebouwen op het perceel

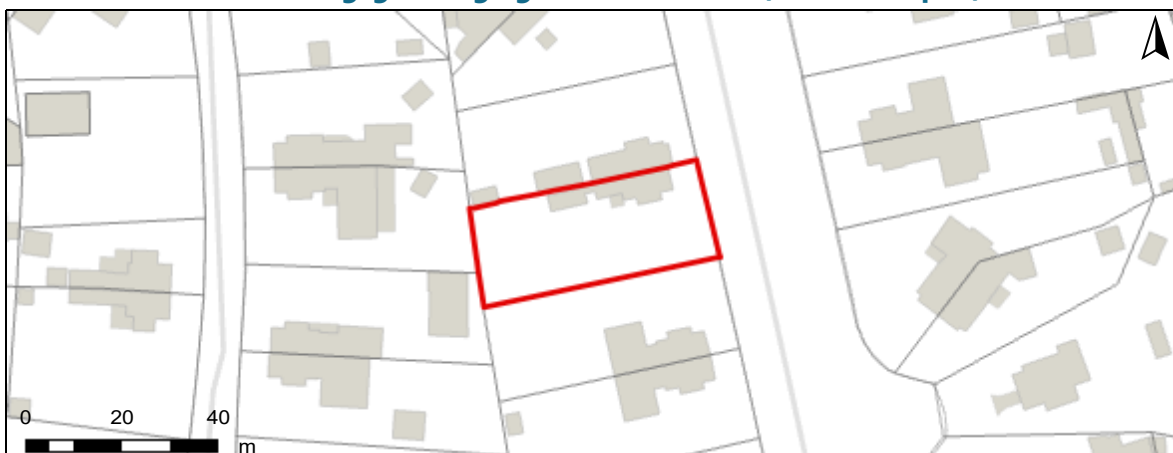
Gebouw ID	Score
6272026	A

DETAILKAARTEN

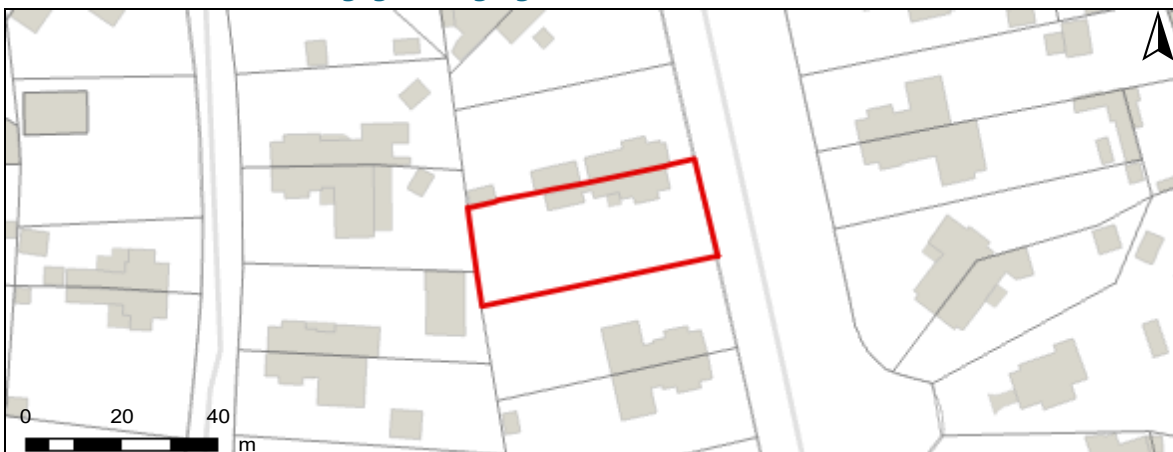
Detailkaart Overstromingsgevoelige gebieden pluviaal (door hevige neerslag)

Detailkaart Overstromingsgevoelige gebieden fluviaal (uit waterlopen)

Detailkaart Overstromingsgevoelige gebieden vanuit de zee

Legende

- A - Geen overstroming gemodelleerd
- B - Kleine kans op overstromingen onder klimaatverandering
- C - Kleine kans op overstromingen
- D - Middelgrote kans op overstromingen

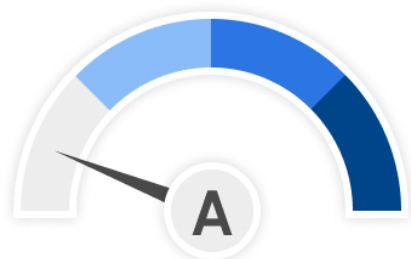
PERCEELSCORE

Detail overstromingsgevoeligheid perceel te Maasmechelen, afdeling 4, sectie C met perceelnummer 0968/00A000

Alle scores worden op basis van de overstromingskansen geanalyseerd en vervolgens wordt een score toegekend aan uw woning of perceel.

PERCEELSCORE: A

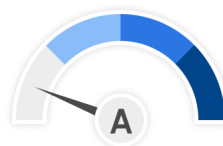
Geen overstroming gemodelleerd

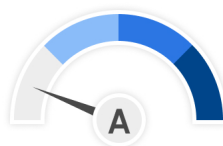
Intense neerslag
Pluviaal

Vanuit waterlopen
Fluviaal

Kustoverstroming
Zee

A: geen overstroming gemodelleerd B: kleine kans op overstromingen onder klimaatverandering C: kleine kans op overstromingen D: middelgrote kans op overstromingen

SCORE GEBOUW 6272026

Detail overstromingsgevoeligheid gebouw met ID 6272026

Alle scores worden op basis van de overstromingskansen geanalyseerd en vervolgens wordt een score toegekend aan uw woning of perceel.

GEBOUWSCORE: A

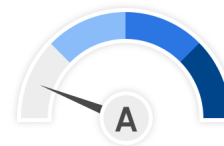
Geen overstroming gemodelleerd

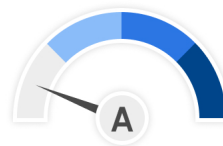
Intense neerslag
Pluviaal

Vanuit waterlopen
Fluviaal

Kustoverstroming
Zee

A: geen overstroming gemodelleerd B: kleine kans op overstromingen onder klimaatverandering C: kleine kans op overstromingen D: middelgrote kans op overstromingen

INFORMATIEPLICHT

Wetgeving informatieplicht

De informatieplicht is opgenomen in art. 1.3.3.3.2 van het waterwetboek ofwel de gecodificeerde decreten betreffende het integraal waterbeleid. De details voor de uitwerking van de informatieplicht zijn opgenomen in hoofdstuk III/1 van het uitvoeringsbesluit watertoets.

Berekening P-score en G-score

Voor de berekening van de P-score wordt bekeken of er overlap is tussen het perceel en de drie overstromingskaarten.

Voor de berekening van de G-score wordt bekeken of er overlap is tussen één van de gebouwen op het perceel met een minimum oppervlakte van 25m² en de drie overstromingskaarten. Er wordt hiervoor een buffer van 1m genomen rond de gebouwen.

Aangezien enkel voor de G-score met een buffer wordt gewerkt, is hiervoor ook overlap mogelijk met de overstromingskaarten buiten het perceel. In dat geval wordt de P-score aangepast naar dezelfde waarde als de G-score.

Overstromingsrobuust gebouwd?

Uw woning kan zich in overstromingsgevoelig gebied bevinden, maar mogelijks is hier reeds rekening mee gehouden bij het bouwen en heeft u dus overstromingsrobuust gebouwd. In dit geval bestaat de mogelijkheid om een deskundige aan te stellen om uw score te laten aanpassen.

Signaalgebieden

Voor signaalgebieden geldt er wettelijk gezien geen informatieplicht, maar het is wel aangewezen om dit ook mee op te nemen bij de communicatie. Signaalgebieden zijn nog niet ontwikkelde gebieden met een harde bestemming zoals woongebied, die ook een belangrijke functie kunnen vervullen tijdens overstromingen. Het gaat om gebieden met een mogelijke tegenstrijdigheid tussen de huidige bestemmingsvoorschriften en de belangen van het watersysteem. Voor verschillende van deze gebieden werd beslist om een bouwvrije opgave te voorzien, omdat het risico tijdens overstromingen te groot is.

Afgebakende oeverzones en afgebakende overstromingsgebieden

Afgebakende oeverzones en overstromingsgebieden zijn in de meeste gevallen afgebakend op niet bebouwbare percelen, maar niet altijd. Het gaat om gebieden waar een recht van voorkoop geldt en waar inrichtingswerken worden voorzien in het kader van het waterbeleid.

Meer info

www.integraalwaterbeleid.be

www.waterinfo.be/informatieplicht

woningpas.vlaanderen.be

Gegevens opvraging

Ordernummer:	O2023-0844448	Datum opzoeking:	10/10/2023
Referentienummer:	IM3542-1	Zoekdata:	73013C0968/00A000
Perceel:	73013C0968/00A000		

Informatieaanvraag Gewestinfo

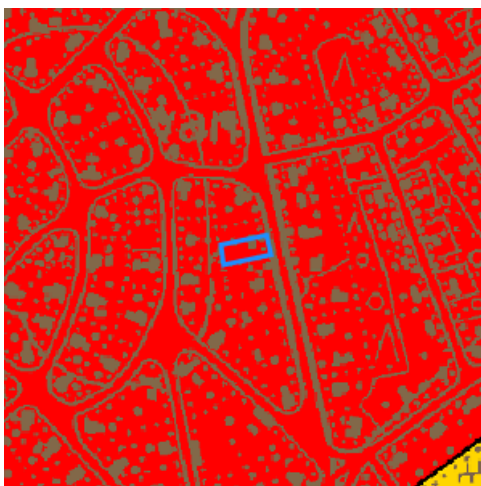
Resultaat opvraging perceel gelegen in Maasmechelen afdeling MAASMECHELEN 4 AFD/EISDEN/, sectie C met perceelnummer 0968/00A000 [73013C0968/00A000]

Gewestplan

Hoofdbestemming (*):	waterwinningsgebieden
Datum goedkeuring gewestplan:	15/11/1980
Gewestplan:	origineel gewestplan Limburgs Maasland

Categorie:

Indicatieve kaartweergave

Legende

 0100 - Woongebieden	 0700 - Groengebieden
 0105 - Woonuitbreidingsgebieden	 0701 - Natuurgebieden
 0200 - Gebieden voor gemeenschapsvoorziening en openbaar nut	 0702 - Natuurgebieden met wetenschappelijke waarde of natuureservaten
 0400 - Recreatiegebieden	 0800 - Bosgebieden
 0401 - Gebieden voor dagrecreatie	 0900 - Agrarische gebieden
 0402 - Gebieden voor verblijfsrecreatie	 0901 - Landschappelijke waardevolle agrarische gebieden
 0410 - Gebieden voor toeristische recreatieparken (TRP)	 1000 - Industriegebieden
 0500 - Parkgebieden	 1100 - Ambachtelijke bedrijven en KMO's
 0600 - Bufferzones	 1700 - Landelijke gebieden

Uitgebreide legende <https://www.realsmart.be/gewestplan.pdf>

Gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan

Er is geen informatie beschikbaar op het gekozen perceelnummer.

Indicatieve kaartweergave

Legende

- Contouren van grondvlakken
- Contouren van overdrukken (indien geen grondvlak van GewRUP aanwezig, is bestemming op gewestplan ook nog van kracht)
- Contouren van lijnen

Welke informatie kan u terugvinden in dit uittreksel?

Gewestplan

Het gewestplan is een verouderd planningsinstrument dat enkel nog van kracht is op die plekken waar het niet vervangen is door een nieuwer plan. Na 2000 zijn de bestemmingen van het gewestplan op vele plekken gewijzigd door de opmaak van de 'ruimtelijke uitvoeringsplannen' (RUP'S).

Belangrijke Noot

Wilt u weten welke bestemming geldt op een bepaald perceel, dan vraagt u dit best na bij de gemeente. Zij hebben een overzicht van alle geldende plannen (ruimtelijke uitvoeringsplannen van gewest, provincie of gemeente, maar ook bijzonder plannen van aanleg) die het gewestplan intussen mogelijks hebben vervangen.

Gewestelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan

Een ruimtelijk uitvoeringsplan heeft uitvoering aan een ruimtelijk structuurplan. Het heeft een verordende waarde voor alle overheidsbeslissing. Het Vlaams gewest maakt gewestelijke ruimtelijke uitvoeringsplannen op. Ook provincies en gemeenten maken ruimtelijke uitvoeringsplannen op. Raadpleeg de gemeente of provincie voor een overzicht van de plannen op hun grondgebied.

Meer info

www.ruimtelijkeordering.be

* Indien het perceel ingetekend is met meerdere bestemmingen, kan u de andere bestemmingen via de legende afleiden.

Bron vastgoedinfo

Deze opvraging bevat overheidsinformatie verkregen van Ruimte Vlaanderen, Koning Albert II-Laan 19 bus 11, 1210 Brussel, namens het Vlaams Gewest en Informatie Vlaanderen, Havenlaan 88, 1000 Brussel wat betreft het Grootschalig Referentie Bestand Vlaanderen (GRB).

Document gegenereerd op basis van de gegevens ontvangen van Ruimte Vlaanderen via de ORIS webservices.

CIB vlaanderen vzw - Kortrijksesteenweg 1005 - 9000 Gent
0425.043.508 - vastgoedinfo@vastgoedloket.be

Gegevens opvraging

Ordernummer:	O2023-0844450	Datum opzoeking:	10/10/2023
Referentienummer:	IM3542-1	Zoekdata:	73013C0968/00A000
Perceel:	73013C0968/00A000		

Resultaat opvraging perceel gelegen in Maasmechelen afdeling MAASMECHELEN 4 AFD/EISDEN/, sectie C met perceelnummer 0968/00A000 [73013C0968/00A000]

Informatievraag: beschermd onroerend erfgoed

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- Geen beschermd onroerend erfgoed

Legende

- Cultuurhistorische landschappen
- Archeologische sites
- Stads- en dorpsgezichten
- Monumenten
- Overgangszones

Informatievraag: vastgestelde inventaris onroerend erfgoed

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- **Steenkoolmijn van Eisden: Tuinwijk Eisden-Mijn:** (detail zie bijlage)
- **Mijnsite Eisden, Mechelse Heide en Mechels Bos:** (detail zie bijlage)

Legende

- Landschap atlas
- Historische tuinen en parken
- Houtige beplantingen
- Archeologische zones
- Bouwkundig erfgoed - gehelen
- Bouwkundig erfgoed - relictten

Informatievraag: wetenschappelijke inventaris onroerend erfgoed

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- **Steenkoolmijn van Eisden: Tuinwijk Eisden-Mijn:** Bouwkundig (detail zie bijlage)
- **Mijnsite Eisden, Mechelse Heide en Mechels Bos:** Landschappelijk (detail zie bijlage)

Legende

- Historische tuinen en parken
- Archeologische zones
- Bouwkundig erfgoed - gehelen
- ▲ Bouwkundig erfgoed - relictten
- Houtige beplantingen
- Landschapatlas
- Orgels

Informatievraag: Unesco werelderfgoed

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- Het onroerend goed is niet opgenomen in de Unesco Werelderfgoedlijst

Legende

- Bufferzones
- Kernzones

Welke informatie kan u terugvinden in dit uittreksel?

Beschermd onroerend erfgoed

Onroerend erfgoed wordt beschermd omdat het van grote waarde is voor de gemeenschap. Het moet minimaal in de staat blijven waarin het zich bevond op het moment van de bescherming.

Het onroerend erfgoeddecreet voorziet vier mogelijke beschermingsstatuten;

1. een beschermd monument
2. een beschermd cultuurhistorisch landschap
3. een beschermd stads- of dorpsgezicht
4. een beschermde archeologische site

Geïnteriseerd onroerend erfgoed

Het agentschap Onroerend Erfgoed heeft de expliciete opdracht om al het waardevolle onroerend erfgoed in Vlaanderen te inventariseren. Door de jaren heen zijn er meerdere wetenschappelijke inventarissen opgemaakt over bouwkundig, landschappelijk en archeologisch erfgoed. Daarnaast zijn er ook enkele thematische inventarissen gerealiseerd: over historische tuinen en parken, houtige beplantingen met erfgoedwaarde en orgels.

Geïnteriseerd onroerend erfgoed is opgenomen in een wetenschappelijke inventaris. Zo'n opname heeft geen rechtsgevolgen. Het goed wordt enkel beschreven en gedocumenteerd.

Vastgesteld onroerend erfgoed

De vaststelling van een inventaris is één van de instrumenten die de Vlaamse overheid kan inzetten om onroerend erfgoed te behouden. Hiermee bevestigt de bevoegde minister dat alle erfgoeditems op een vastgestelde lijst erfgoedwaarde bezitten en nog altijd bewaard zijn. Bij een vastgesteld item moet de overheid, eigenaar of beheerder rekening houden met bepaalde rechtsgevolgen, die verschillen naargelang de inventaris.

Het onroerenderfgoeddecreet voorziet in de vaststelling van minstens vijf inventarissen:

- De inventaris van het bouwkundig erfgoed
- De landschapsatlas
- De inventaris van de archeologische zones
- De inventaris van houtige beplantingen met erfgoedwaarde
- De inventaris van historische tuinen en parken

Unesco werelderfgoed

De Werelderfgoedconventie van 1972 betracht cultureel en natuurlijk erfgoed dat van unieke en universele waarde is voor de mensheid, te bewaren en te ontsluiten voor toekomstige generaties. Meer dan 190 lidstaten hebben deze Conventie ondertekend. België is sinds 1996 ook partij bij het Werelderfgoedverdrag. Zowel cultureel als natuurlijk erfgoed, als erfgoed dat daarvan een gecombineerde vorm is, kan voor de Werelderfgoedlijst worden voorgedragen. Vlaanderen telt momenteel vijf beschermingen op de Werelderfgoedlijst: een serie van 13 begijnhoven en van 26 belforten, het atelier Plantin-Moretus, de woning Giuette en de volledige Brugse binnenstad.

Informatieverplichting

Iedereen die **een beschermd onroerend erfgoed** verkoopt of verhuurt voor meer dan negen jaar dient in de publiciteit én in de onderhandse en authentieke akte vermelden dat het om een beschermd goed gaat, en wat de precieze rechtsgevolgen daarvan zijn.

Iedereen die **een geïnteriseerd onroerend goed** verkoopt of verhuurt voor meer dan negen jaar, moet dit niet in de publiciteit vermelden, maar wel in de onderhandse en authentieke akte, alsook de precieze rechtsgevolgen die aan de opname verbonden zijn door een verwijzing naar hoofdstuk 4 van het Onroerenderfgoeddecreet op te nemen.

Archeologie

Op percelen die in een voorlopig of definitief beschermde archeologische site gelegen zijn of die in een archeologische zone gelegen zijn die opgenomen is in de vastgestelde inventaris van archeologische zones dient de archeologieregelgeving te worden nageleefd. Zorg dat je het correcte traject volgt bij vergunningsaanvragen.

Wetgeving

Decreet van 12 juli 2013 betreffende het onroerend erfgoed, gewijzigd bij het decreet van 4 april 2014 (Belgisch Staatsblad 17 oktober 2013 en 15 april 2014). Besluit van de Vlaamse Regering betreffende de uitvoering van het Onroerenderfgoeddecreet van 12 juli 2013.

Meer info

www.onroerenderfgoed.be

Bron vastgoedinfo

Deze opvraging bevat overheidsinformatie verkregen van het Agentschap Onroerend Erfgoed, Koning Albert-II-Laan 19, bus 5, 1210 Brussel en Informatie Vlaanderen, Havenlaan 88, 1000 Brussel wat betreft het Grootchalig Referentie Bestand Vlaanderen (GRB).

Bijlage

Informatieaanvraag Onroerend erfgoed

(Referentienummer: IM3542-1)

Resultaat opvraging perceel gelegen in Maasmechelen afdeling MAASMECHELEN 4 AFD/EISDEN/, sectie C met perceelnummer 0968/00A000 [73013C0968/00A000]

Vastgestelde inventaris

Vastgesteld bouwkundig erfgoed: Steenkoolmijn van Eisden: Tuinwijk Eisden-Mijn

Vastgesteld bouwkundig erfgoed

Beknopte karakterisering

Typologies arbeiderscités, tuinwijken, mijncités

Datering voor WO I, interbellum

Betrokken personen

- 's Heeren, Achille (Ontwerper)
- Corthouts, Gustave (Ontwerper)

Beschrijving

Vanaf 1908 begint de mijn met de aankoop van gronden in Eisden. Onmiddellijk wordt begonnen met de bouw van een tuinwijk. De wijk wordt ingeplant ten zuidwesten van de mijn. Een eerste bouwfase dateert van 1911 tot 1913.

Waarden

Stedenbouwkundige waarde

Architecturale waarde

Historische waarde

Is de aanduiding van

- **Acacialaan 1-14, 15-21, Baron Coppéelaan 1-28, 30-34, Berkenlaan 1-14, 15-23, Bosjesstraat 1-14, Bremstraat 1-56, Casinostraat 1-22, 23-47, Dopheidestraat 1-21, 22-31, 32-42, Echostraat 2-24, Eikenlaan 1-44, 46-64, Elisabethlaan 1-12, 13-21, Grafheuvelstraat 1-30, Guillaume Lambertlaan 1-44, 46-60, Heidestraat 1-12, 14, Ivan Orbanlaan 1-10, 11, Kapelstraat 1-18, 20-30, Kastanjelaan 1-70, 71-83, Kersenlaan 1-22, 23-31, Koninginnelaan 1-42, 43-99, Lijsterbessenlaan 1-20, 22-30, Louis Mercierlaan 1-62, 63-155, 157A-B, 155A, Lucien Schalenborghlaan 1-52, 54-72, Marie Joséestraat 1-3, Natiënlaan 1-30, 32-40, Paul Lambertlaan 1-28, 30-54, 88-94, Paul Nicoulaan 1-24, 26-42, Romeins Kampstraat 1-30, 32-34, Torenlaan 1-22, 23-27, Voedingsstraat 1-16, 18, Zetellaan 63, 67 (Maasmechelen)** Vanaf 1908 begint de mijn met de aankoop van gronden in Eisden. Onmiddellijk wordt begonnen met de bouw van een tuinwijk. De wijk wordt ingeplant ten zuidwesten van de mijn. Een eerste bouwfase dateert van 1911 tot 1913.

Is de omvattende aanduiding van

- **Koninginnelaan 42 (Maasmechelen)** Aanvankelijk ontworpen op dezelfde schaal en in dezelfde stijl als de ingenieursvilla's, groeide ze in de loop van de jaren, uit tot een monumentaal gebouw in neobarokke stijl.
- **Marie Joséestraat 3 (Maasmechelen)** Mijnwerkerstweewoonst van 1925 gebouwd midden in de oudste Eisdense mijnwerkerscité. Tuinwijkarchitectuur in de zogenaamde cottage stijl.
- **Kastanjelaan zonder nummer (Maasmechelen)** Parochiekerk Sint-Barbara, gebouwd in 1934-1937 naar ontwerp van architect Auguste Vanden Nieuwenborg, Ukkel.
- **Kastanjelaan 24 (Maasmechelen)** Alleenstaand bakstenen gebouw van twee traveeën en twee bouwlagen onder schilddak, van 1937.
- **Kastanjelaan zonder nummer (Maasmechelen)** Met de bouw van het Regiegebouw werd gestart in 1948. Het is het enige publieke gebouw dat de mijnmaatschappij bouwde na de Tweede Wereldoorlog.
- **Kastanjelaan 22 (Maasmechelen)** Woning van de onderdirecteur, van 1937. Alleenstaande villa van witgeschilderde baksteen onder hoog schilddak.

Meer info

- <https://id.erfgoed.net/aanduidingsobjecten/15112>

Beschermingsbesluiten

- **Besluit tot vaststelling van de inventaris bouwkundig erfgoed in de provincie Limburg** - <https://id.erfgoed.net/besluiten/14564>

Vastgesteld landschapsatlasrelict: Mijnsite Eisden, Mechelse Heide en Mechels Bos

Vastgesteld landschapsatlasrelict

Beknopte karakterisering

Typologies mijngebouwen, spoorwegbeddingen, tuinwijken, steenkoolmijnen, houtwallen, hakhoutstoven, naaldbossen, heiden, valleiranden, veenbodems, dambordvormige ontginningpatronen

Beschrijving

Het gebied Mijnsite Eisden, Mechelse Heide en Mechels Bos is vastgesteld in de landschapsatlas.

Waarden

Ruimtelijk-structurende waarde

De steilrand van het Kempisch Plateau is bepalend voor de opbouw van het landschap en zorgt voor een opvallend reliëf. De Mechelse Heide vormt als restant van het vroegere uitgestrekte heidegebied een open vlakte die sterk contrasteert met het dichte boscomplex van Lanklaarderbos en Mechels Bos. Meer recent had het mijnverleden eveneens een grote impact op de configuratie van het landschap. Daarin zijn de mijnterrils en de waterplassen visueel dominant aanwezig en de loof- en naaldhoutbossen ruimtelijk begrenzend. Het geheel is kenmerkend en oriënterend als mijngebied. Het Kolenspoor vormde oorspronkelijk de verbindingsslijn tussen de verschillende mijnsites maar markeert in het huidige landschap vooral de grens tussen de mijnsite en het zuidelijk gelegen Mechels Bos.

Sociaal-culturele waarde

De voormalige mijnsite van Eisden vormt een visueel sterk aanknopingspunt met het industrieel-archeologisch mijnverleden van de Limburgse Kempen. In de tuinwijken leeft dankzij de historische rekrutering van gastarbeiders in functie van de steenkoolmijn de sfeer van een multiculturele samenleving. Eén van de arbeidershuizen is als Mijnwerkersmuseum ingericht. Het station van As wordt beheerd door de vzw Kolenspoor en vormt een toegangspoort tot het Nationaal Park Hoge Kempen. Het Kolenspoor zelf wordt nog actief beheerd en gebruikt als toeristische lijn. Het grotendeels verlaten woeste heidelandschap inspireerde in de 19de en 20ste eeuw talrijke landschapsschilders die speciaal hiervoor naar de Limburgse Kempen kwamen. Deze uitgebreide collectie landschapsschilderijen reflecteert een welbepaalde periode in de ontginningsgeschiedenis van de Kempen.

Esthetische waarde

Centraal door het gebied loopt het Kolenspoor, dat zich in een droge vallei omhoog slingert tegen het Kempisch plateau en langs het station van As passeert. De sterk vertakte steilrand met droge en vochtige dalen zorgt voor een unieke landschapsopbouw en heeft een hoge belevingswaarde. Het reliëf is heuvelachtig met als uitschieters de Teutelberg en de Meisberg. De blokvormige naald- en loofhoutbossen contrasteren met het mijnpatrimonium en het weidse open landschap van de Mechelse Heide. Zowel de terrils, de prestigieuze hoofdgebouwen en verlaten installaties als het beeld van de tuinwijken met de indrukwekkende toren van de Sint-Barbarakerk getuigen van een industrieel verleden met een grote impact. De terrils bieden daarenboven een prachtig panorama op de groene omgeving waarin de overgang van een meer natuurlijk ogend naar een duidelijk gecultiveerd landschap visueel waarneembaar is. Rondom het Ven Onder de Berg liggen resten van landduinen die grotendeels bedekt zijn met een droge mosrijke grazige vegetatie zodat het ven een open vlek vormt met een grote verscheidenheid aan plant- en diersoorten te midden van het dichte naald-, eik- en berkenbos.

Historische waarde

Het mijncomplex - met onder andere de bovengrondse installaties, de aanleg van de tuinwijken en de transportverbindingen - is van industrieel-archeologische waarde als mijnsite met specifieke kenmerken eigen aan de bouwperiode, evenals aan de toenmalige opvattingen van de stichtende maatschappij en de overheden. Het Kolenspoor, op de voormalige verbinding Hasselt-Maaseik, verbindt het station van Eisden-Mijn met het station van As, het oudste nog bestaand station in de provincie Limburg. Landschappelijk zijn de terrils de meest opvallende en rechtstreekse getuigen van het mijnverleden. In de omgeving getuigen de blokvormige percelen, grotendeels ingenomen door loof- en naaldhoutbossen, van de grootschalige, 19de-, 20ste-eeuwse bos- en landbouwontginningen. De 19de-eeuwse kasteelhoeve Litzberg is de laatste restant van het gelijknamige kasteel dat ingeplant lag op de hoogste heuvel van Lanklaar. De verwilderde Engelse tuin herinnert nog aan het oorspronkelijk kasteeldomein en in het Lanklaarderbos is nog een deel oud parkbos bewaard. De Mechelse Heide met wintereikenbosjes, hakhoutstoven en struwelen, maar ook de windelstenen, herinneren aan het traditioneel Limburgs heide- en bosgebied zoals voor de inplanting van de steenkoolmijn. Op het plateau en langs de steilrand werden talrijke vindplaatsen aangetroffen uit het meso- en neolithicum. Deze geven aan dat de omgeving van de steilrand, zowel de rand van het plateau als de voet van de helling, een zeer groot potentieel voor steentijdarcheologie vertoont. Bij de aanleg van de Zuid-

Willemsvaart en de mijnsite werden herhaaldelijk grafstructuren, bouwmetaal en aardewerk uit de Romeinse periode aangetroffen. Deze duiden op intensieve lokale Romeinse bewoning en activiteiten, waardoor de zone hierrond een groot archeologisch potentieel vertoont. In de Mechelse Heide vormen loopgraven en bunkers de zeldzame restanten van een Duits oefenterrein tijdens de Eerste Wereldoorlog.

Natuurwetenschappelijke waarde

De steilrand markeert de overgang tussen het Kempisch Plateau en de Maasvallei en vormt een belangrijk geomorfologisch relict. In de Mechelse Heide komen vennen voor met natte heide, evenals schaarse, autochtone restanten van wintereikenbosjes die een belangrijke ecologische waarde hebben. Ter hoogte van Windelsteen ligt een belangrijke concentratie hakhoutstoven en spaartelgen van wintereik met autochtoon plantmateriaal. In het bosreservaat Lanklaarderbos-Saenhoeve bevindt zich een aantal oude bestanden met beuk, zomereik en omvangrijke kastanjes. Dit reservaat heeft net zoals de heide een belangrijke avifaunistische waarde. De ankerplaats maakt deel uit van het Vogelrichtlijngebied Mechelse Heide en Vallei van de Ziepbeek. De bodem van de mijnterrils wordt gekenmerkt door een duidelijke temperatuur- en vochtigheidsgradiënt waarop zich een pioniervegetatie met bijzondere soortenrijkdom heeft ontwikkeld. De Rode Terril in het bijzonder is belangrijk omwille van de fossielenrijkdom. In de omgeving van de mijnsite ontwikkelde zich een typische brakwaterflora. Het natuurreservaat Ven Onder de Berg ligt aan de voet van het Kempisch hoogterras en is een van de meest zuidelijk gelegen West-Europese laagland-hoogvenen. Het ven wordt gekenmerkt door een grote diversiteit aan zeldzame veenplanten zoals unieke trilveenflora. Daarenboven vormt het ven een avifaunistisch waardevol gebied qua soortendiversiteit en –zeldzaamheid.

Is de aanduiding van

- **Niel-bij-As (As), Lanklaar (Dilsen-Stokkem), Mechelen-aan-de-Maas, Opgrimbie, Vucht (Maasmechelen)** De aaneengesloten heide- en boscomplexen worden doorsneden door de steilrand van het Kempisch Plateau. In Ven Onder de Berg ligt een voor Europa uniek laaglandhoogveen. In de omgeving van de heide komen belangrijke concentraties van wintereikenrelictbosjes, struwelen, houtwallen en afzonderlijke stoven voor. De Mechelse Heide telt nog bunkers en loopgraven die teruggaan tot de inrichting als Duits militair oefenterrein in de Eerste Wereldoorlog. De 19de-eeuwse naaldhoutaanplantingen hebben een drevenpatroon dat de systematische aanleg in functie van de mijnbouw verraadt. Langs de Zuid-Willemsvaart ligt de voormalige mijnsite van Eisdien, via het Kolenspoor verbonden met het station van As. Naast de vier terrils getuigen nog enkele gebouwen en mijninstallaties van de vroegere mijnsite.

Meer info

- <https://id.erfgoed.net/aanduidingsobjecten/10327>

Beschermingsbesluiten

- **Mijnsite Eisdien, Mechelse Heide en Mechels Bos** - <https://id.erfgoed.net/besluiten/5340>
Vaststellingsbesluiten

Steenkoolmijn van Eisden: Tuinwijk Eisden-Mijn

Beknopte karakterisering

Typologies arbeiderscités, tuinwijken, mijncités

Datering voor WO I, interbellum

Betrokken personen

- 's Heeren, Achille (Ontwerper)
- Corthouts, Gustave (Ontwerper)

Beschrijving

Vanaf 1908 begint de mijn met de aankoop van gronden in Eisden. Onmiddellijk wordt begonnen met de bouw van een tuinwijk. De te verwachten productie veronderstelde immers de aanwezigheid van een zeer groot aantal arbeidskrachten, dat onmogelijk door de onmiddellijke omgeving kon geleverd worden; A. Dumont schatte dat elke zetel in 1916-1917 circa 4.000 mijnwerkers zou nodig hebben. Immigratie was dan ook vanaf het begin voorzien. De bestaande, omliggende huisvesting was hiervoor ontoereikend. Provincie-architect L. Jaminé stelt een aantal richtlijnen op waaraan de nieuw op te richten arbeiderswijken moeten voldoen; in opvolging hiervan wordt de wijk ingeplant ten zuidwesten van de mijn, zodat ze dan het minst blootstaat aan de luchtvervuiling, en op een afstand die voor de werknemers te voet is af te leggen, circa 1.500 meter. Een eerste bouwfase dateert van 1911 tot 1913. In 1911 zijn 50 tweewoonsten gebouwd, ten westen van de Koninginnelaan, aan de Kastanjelaan, Voedingslaan, Eikenlaan en Kapelstraat. Zij zijn bedoeld voor de Waalse specialisten, die werkzaam waren bij het delven van de schachten. De woningen worden eerst gebouwd, later pas worden de wegen aangelegd. Het geheel inspireert zich aan de Engelse tuinwijken, zonder formeel stratenpatroon, en schijnt aangelegd zonder een vooropgesteld plan. In 1912-1913 worden vier ingenieursvilla's gebouwd aan de noordzijde van de Kastanjelaan, en de directeurswoning in een zeer ruim park ten oosten van de Koninginnelaan, aan het begin van de tuinwijk. Er wordt een begin gemaakt met de aanleg van de binnenwegen. In 1914 zijn circa 110 woningen klaar. In 1919 worden een aantal vierwoonsten en zeswoonsten gerealiseerd aan de L. Schalenborghlaan, de Bremstraat, de Eikenlaan, de Bosjesstraat, de Heidestraat en de G. Lambertlaan.

Na deze eerste fase valt de woningbouw een tijdje stil, aangezien de eigenlijke steenkoolproductie pas langzaam op gang komt. De mijnadministratie heeft nu tijd om een volledig aanlegplan te ontwerpen. Dit aanlegplan omvat het gebied ten zuiden en westen van de oorspronkelijke wijk. Hier is wel een hiërarchisch wegennet voorzien met een centrum, dat in een latere periode van een landmark (kerk) dient voorzien te worden. In 1923 worden de woningen tussen de Kastanjelaan ten noorden, de G. Lambertlaan ten oosten, de Natiënlaan ten westen en de Echostraat ten zuiden gebouwd. Tot 1919 functioneert dit oorspronkelijke gedeelte van de tuinwijk als een zelfstandige nederzetting, met eigen voorzieningen: bakker, slager, kapel in de Kapelstraat en de school in de huidige Eikenlaan. Vanaf 1923 wordt begonnen met de uitbouw van het centrum rondom het kerkplein (kruising Kastanjelaan en Natiënlaan) met de bouw van de jongensschool.

In 1924 wordt de tuinwijk uitgebreid aan de L. Mercierlaan en de Romeins Kampstraat. In 1925-1926 wordt dit westelijk-gedeelte verder ingevuld. In 1926 wordt de oostzijde van de Koninginnelaan bebouwd. Er worden twee logementshuizen gebouwd aan de P. Lambertlaan.

Een derde fase in het ontstaan van de tuinwijk gebeurt niet rondom het geplande centrum, maar ten oosten van de Koninginnelaan, ten oosten dus van de bestaande wijk. Het definitieve plan van deze uitbreiding ontstaat na 1926. Het wijkt af van de vorige ontwerpen in de zin dat de aanleg meer formeel is. In 1936 ontstaat de wijk aan de Baron Coppeelaan, de P. Nicoutlaan, de Lijsterbessenstraat, de Kersenlaan en de Acacialaan, in 1957 uitgebreid met de I. Orbanlaan. In deze periode wordt nog een logementshuis aan de P. Lambertlaan gebouwd.

De volledige uitvoering van het centrum wordt nooit gerealiseerd, ten gevolge van de Tweede Wereldoorlog en de daaropvolgende

kolencrisissen. Alleen de kerk (1937), de zuidwestelijke-wand met jongesschool (1925-25, uitgebreid 1935) en de zuidwestzijde van de Kastanjelaan met meisjesschool en klooster (1934) worden gebouwd. Aan de noordwestzijde van het plein was in spiegelbeeld van het schoolcomplex een gelijkaardig gebouwenvolume gepland met onder meer een regie, een casino, een postgebouw, een restaurant / feestzaal, sport- en wandelaccommodatie en een kiosklein. Alleen het regiegebouw wordt opgetrokken. Door het ontbreken van een noordwestwand heeft de ruimte nooit zijn echte pleinkarakter gekregen. De centrumvorming werd bovendien tegengewerkt door het beleid van de mijndirectie, die de volledige infrastructuur van de tuinwijk in eigen beheer hield en aldus een natuurlijk groeiende handels- en horecasector onmogelijk maakte; hierdoor ontstaat naast en buiten de tuinwijk de Pauwengraaf, het eigenlijke handelscentrum van de wijk, waar deze ontplooiing wel mogelijk is, en dit ten nadele van het centrum van de wijk.

Het casino, ingericht in een gedeelte van de oorspronkelijke jongesschool, bood de nodige ruimte voor culturele manifestaties en twee bibliotheken. In 1942 wordt de voetbalclub Patro-Eisden gesticht, waarvoor de mijndirectie drie pleinen voorziet in de nabijheid van het kerkplein. Het geplande, overdekte olympische zwembad bij het begin van de Koninginnelaan daarentegen wordt, ten gevolge van de kolencrisis van 1958, beperkt tot een openluchtwembad.

De structuur van de tuinwijk is dus vrij complex. Als feitelijke hoofdas wordt de Koninginnelaan ervaren, de eerste weg die de N.V. Kolenmijn Limburg-Maas in 1911 aanlegt om de industriegebouwen en de nieuwe nederzetting te verbinden met het bestaande wegennet, inzonderheid de steenweg Maastricht-Maaseik. Aan de Koninginnelaan liggen de directeurswoning en het park. Dit zogenaamd Koninginnepark wordt aangelegd naar aanleiding van het bezoek van koningin Elizabeth in 1922, en is voorzien van een marmeren standbeeld van de koningin door beeldhouwer A. Courtens; het park heeft ook een kiosk. Ten noorden heeft de Koninginnelaan uit op de Zetellaan, waarvan aan de noordzijde de mijngebouwen liggen.

De andere, structuurbepalende straten zijn duidelijk secundair aan deze twee lanen. Het westelijk-gedeelte van de tuinwijk is gestructureerd rondom de Natiënlaan en de Kastanjelaan, die elkaar in het centrum, op het kerkplein, kruisen.

Het recentste, oostelijk-gedeelte van de wijk is opgebouwd rondom de T-vormige aansluiting van de Baron Coppeelaan en de Paul Nicoutlaan. De overige straten zijn echte woonstraten, die zich kronkelen tussen deze hoofdassen.

De belangrijkste straten zijn voorzien van een beplanting met hoogstammen. Deze beboming is sterk beeldbepalend voor de tuinwijk in haar geheel; sommige wegen worden genoemd naar de er voorkomende boomsoort: Kastanjelaan, Berkenlaan, Eikenlaan et cetera. Een ander belangrijk element is de omheining van de percelen met hagen van liguster, meidoorn of haagbeuk, die oorspronkelijk de regel was, maar steeds meer vervangen wordt door andere soorten afsluiting, zoals betonplaten, metselwerk en draad.

Belangrijk voor het algemene uitzicht van de tuinwijk zijn zeer zeker de grote privé-tuinen. De percelen zijn elk minimum 650 vierkante meter groot. Dit resulteert in een zeer lage bebouwingsdensiteit, met name minder dan 8,8 woningen per ha. Het tuinwijkreglement schreef voor dat voor de woning bloemenperken dienden te worden aangelegd, de rest van de grond werd als moestuin bewerkt. Ieder perceel was voorzien van een hoogstamboom, perelaar, kersenboom of perzikboom; er werden rozenstruiken en klimop aangeplant. Ook het openbaar groen kreeg de nodige aandacht: het Koninginnepark en het Paul Lambertplein, aangelegd volgens plannen van de mijn, en de pleintjes op de kruispunten, die beplant waren met ligustrum en wilde laurier. De oostelijke-zone had gemeenschappelijke achtertuinen met hoogstammig groen; deze zijn nu opgedeeld en verkocht. Al het openbaar groen kende trouwens sinds de jaren 1950 een algemene aftakeling.

Arbeiderswoningen (1919-1936).

De woningen zijn gebouwd naar ontwerp van Corthouts en 's Heeren. Het meest voorkomende type is de tweewoonst, waarbij de twee woningen als één geheel worden behandeld, symmetrisch tegen elkaar gelegen. Zoals hoger vermeld komen ook een aantal vier- en zeswoningen voor. Ondanks de uiteenlopende bouwdata werden alle woningen in een gelijkaardige stijl opgetrokken. Bakstenen gebouwen van twee bouwlagen onder wolvedaken, met imitatievakwerk onder de dakranden, en rechthoekige muuropeningen. De oudste woningen worden gekenmerkt door de houten lateien en hardstenen lekdrempels aan de muuropeningen; de huizen gebouwd na 1919 zijn voorzien van betonnen lateien en bakstenen lekdrempels. De begane grond omvat een gang, een woonkamer, een goede kamer (niet in elke woning) en een keuken; de keuken is tevens bereikbaar via een achterdeur; toilet en wasplaats bevinden zich in een lage aanbouw achter de keuken en zijn van buiten uit bereikbaar. Een trap in de gang leidt naar de bovenverdieping, waar twee of drie slaapkamers uitgeven op een kleine gang. Gemeenschappelijke pompen op verschillende plaatsen in de straat zorgden oorspronkelijk voor de watervoorziening.

Bediendenwoningen.

Wijken wat betreft afwerking niet af van het uitzicht van de arbeiderswoningen. Zij hebben een grotere oppervlakte en meer comfort, onder meer een badkamer en toilet binnenshuis.

Ingenieursvilla's (1912-1913).

Deze woningen zijn alleenstaande gebouwen, gelegen in een ruime tuin, die door de mijn werd onderhouden. Ook hier onderscheidt slechts de oppervlakte en het volume van de gebouwen van die van de arbeiderswoningen.

- HOEBEN E. 1986: *Van heide tot verstedelijkt gebied. De groei van Eisden-tuinwijk*, onuitgegeven eindverhandeling, Hoger Architectuurinstituut Sint-Lucas Gent.
- KOHLBACHER J. s.d.: *medegedeelde gegevens*, s.l..
- PALUMBO S. 1983: *Eisden-cité*, onuitgegeven eindverhandeling, Provinciaal Hoger Architectuurinstituut Hasselt.
- VAN DOORSLAER B. 1990: *Zwarte monumenten in groen Limburg. Naar een verdiende toekomst voor het mijnpatrimonium*, M&L 9.4, 48.

Omvat

- **Koninginnelaan 42 (Maasmechelen)** Aanvankelijk ontworpen op dezelfde schaal en in dezelfde stijl als de ingenieersvilla's, groeide ze in de loop van de jaren, uit tot een monumentaal gebouw in neobarokke stijl.
- **Marie Joséestraat 3 (Maasmechelen)** Mijnwerkerstweewoonst van 1925 gebouwd midden in de oudste Eisdense mijnwerkerscité. Tuinwijkarchitectuur in de zogenaamde cottage stijl.
- **Kastanjelaan zonder nummer (Maasmechelen)** Parochiekerk Sint-Barbara, gebouwd in 1934-1937 naar ontwerp van architect Auguste Vanden Nieuwenborg, Ukkel.
- **Kastanjelaan 24 (Maasmechelen)** Alleenstaand bakstenen gebouw van twee traveeën en twee bouwlagen onder schilddak, van 1937.
- **Kastanjelaan zonder nummer (Maasmechelen)** Met de bouw van het Regiegebouw werd gestart in 1948. Het is het enige publieke gebouw dat de mijnmaatschappij bouwde na de Tweede Wereldoorlog.
- **Kastanjelaan 22 (Maasmechelen)** Woning van de onderdirecteur, van 1937. Alleenstaande villa van witgeschilderde baksteen onder hoog schilddak.

Is gerelateerd aan

- **Paul Lambertlaan zonder nummer (Maasmechelen)** Begraafplaats opgericht eind jaren 1950 en gelegen ten westen van de tuinwijk tussen een recentere villawijk (ten zuidoosten) als uitbreiding van de tuinwijk en het spoor (ten noorden) dat de mijnzetel met het kolenspoor verbond.
- **Zetellaan 24-100 (Maasmechelen)** Op 2 augustus 1901 wordt te As onder leiding van de Leuvense hoogleraar en mijnbouwkundige André Dumont steenkool aangeboord. Deze ontdekking bevestigt het reeds sinds het begin van de vorige eeuw vermoede bestaan van een kolenbekken tussen de Engelse en Duitse bekkens.
- **Bessenstraat 15-19, Boogstraat 1-32, 33-37, Hoogstraat 1-6, 7, Houtstraat 1-4, 5, Kleinstraat 1-4, 5, Kolenstraat 1-6, 7, Kon. Astridlaan 54-74, Koning Albertlaan 75-85, 124-132, Koppelstraat 1-12, 13-19, Leopoldstraat 43-65, Middenstraat 1-6, 8-18, Oude Baan 249-281, Rondpunt 1-8 (Maasmechelen)** De Tuinwijk van Mechelen-aan-de-Maas kwam vanaf de late jaren 1940 tot stand in het kader van de steenkoolmijn van Eisden. De honderdvijftig woningen werden tussen 1948 en 1950 gebouwd.
- **Eekhoornstraat 1-32, 33-45, Eksterstraat 1-30, 32-50, Gouden Regenstraat 1-64, 65-71, Gouv.H. Verwilghenlaan 37, 48-50, Herdersstraat 63-65, 128-130, Heuvelstraat 1-6, Maj.Berbenlaan 1-59, Oude Baan 168-176, 177-196, 197-205, 209, Schoutstraat 1-4, 5, Valkeniersstraat 1-17, Vuchterbosstraat 1-18, 20-36, Windelsteenstraat 1-14, 15-39 (Maasmechelen)** De cité van Vucht bij de steenkoolmijn van Eisden werd als arbeiderswijk opgericht ten tijde van de Kolenslag vanaf 1949, om de huisvestingsnood die hiermee gepaard ging op te vangen. De vroegste zeventig mijnwerkerswoningen waren ontworpen door Corthouts en 's Heeren.
- **Spoorwegstraat zonder nummer (Maasmechelen)** Het zeer sobere station met twee bijgebouwtjes werd gebouwd in 1926.

Is aangeduid als

- **Acacialaan 1-14, 15-21, Baron Coppéelaan 1-28, 30-34, Berkenlaan 1-14, 15-23, Bosjesstraat 1-14, Bremstraat 1-56, Casinostraat 1-22, 23-47, Dopheidestraat 1-21, 22-31, 32-42, Echostraat 2-24, Eikenlaan 1-44, 46-64, Elisabethlaan 1-12, 13-21, Grafheuvelstraat 1-30, Guillaume Lambertlaan 1-44, 46-60, Heidestraat 1-12, 14, Ivan Orbanlaan 1-10, 11, Kapelstraat 1-18, 20-30, Kastanjelaan 1-70, 71-83, Kersenlaan 1-22, 23-31, Koninginnelaan 1-42, 43-99, Lijsterbessenlaan 1-20, 22-30, Louis Mercierlaan 1-62, 63-155, 157A-B, 155A, Lucien Schalenborghlaan 1-52, 54-72, Marie Joséestraat 1-3, Natiënlaan 1-30, 32-40, Paul Lambertlaan 1-28, 30-54, 88-94, Paul Nicoulaan 1-24, 26-42, Romeins Kampstraat 1-30, 32-34, Torenlaan 1-22, 23-27, Voedingsstraat 1-16, 18, Zetellaan 63, 67 (Maasmechelen)** Vanaf 1908 begint de mijn met de aankoop van gronden in Eisden. Onmiddellijk wordt begonnen met de bouw van een tuinwijk. De wijk wordt ingeplant ten zuidwesten van de mijn. Een eerste bouwphase dateert van 1911 tot 1913.

Is deel van

- **Eisden (Maasmechelen)**

Meer info

- <https://id.erfgoed.net/erfgoedobjecten/122141>

Mijnsite Eisden, Mechelse Heide en Mechels Bos

Beknopte karakterisering

Typologies [mijngebouwen](#), [spoorwegbeddingen](#), [tuinwijken](#), [steenkoolmijnen](#), [houtwallen](#), [hakhoutstoven](#), [naaldbossen](#), [heiden](#), [valleiranden](#), [veenbodems](#), [dambordvormige ontginningspatronen](#)

Beschrijving

De ankerplaats situeert zich in de Hoge Kempen in de provincie Limburg en maakt deel uit van het traditioneel landschap 'Limburgs heide- en bosgebied'. Het gebied ligt ten westen van de Zuid-Willemsvaart en Maasmechelen en wordt grotendeels doorsneden door de steilrand van het Kempisch Plateau. De ankerplaats omvat aaneengesloten heide- en boscomplexen die deels tot het landschapspark Nationaal Park Hoge Kempen behoren. Daarenboven omvat de ankerplaats ook de oude steenkoolmijnsite en tuinwijk van Eisden met het bijhorend Kolenspoor en station van As. De afbakening strekt zich uit over de gemeentelijke grondgebieden van As, Dilsen-Stokkem en Maasmechelen. De autoweg N75 Genk-Dilsen-Stokkem vormt een duidelijke grens in het noorden evenals de E314-A2 autosnelweg richting Genk in het zuiden. Moderne ontwikkelingen zoals industrieterreinen, de zandgroeve van Berg en woonuitbreidingsgebieden bepalen verder de afbakening in het oosten, zuidoosten en westen.

Fysische geografie

De ankerplaats ligt in het overgangsgedebied tussen het Kempisch Hoogplateau en de lager gelegen Maasvallei. Het reliëf werd gevormd door een complex geheel van factoren met de oer-Maas als dominante actor. Tijdens het Quartair werden op de continentale Tertiaire afzettingen (de Zanden van Opgrimbie en de Zanden van Bolderberg) door de verwilderde Maas grinden afgezet waardoor een waaivormige puinkegel ontstond. Deze puinkegel is opgebouwd uit afbraakmateriaal van het hercynisch gebergte in de Vogezes. Doordat de Maas in verschillende ijstijden en tussenijstijden dergelijke sedimenten afzette en ook weer erodeerde, ontstonden sedimentatieterassen. De natuurlijke, noord-zuid georiënteerde steilrand overbrugt hier het hoogteverschil tussen het plateau, hoofdterras van de Maas, en het 40 meter lager gelegen zogenaamde terras van Eisden-Lanklaar of middenteras. Het plateau gaat in het oosten tenslotte over in het laagterras of de Maasvlakte. Het talud is sterk ingesneden door smalle - meestal droge - valleien en zijvalleien die verantwoordelijk zijn voor het grillig patroon. De brede concaviteit aan de voet van de plateaurand werd tijdens de laatste ijstijd opgevuld door een dun pakket dekzanden, waarvan ook lokale accumulaties voorkomen op de terrassen en in de valleien. Door periglaciale verschijnselen kunnen deze zanden soms vermengd zijn met de onderliggende grinden. Laatglaciale bodems en veenlagen, net ten zuiden van de ankerplaats beschreven, getuigen van lokale eolische accumulatie in verschillende fasen op het einde van de laatste ijstijd. Tijdens het holoceen werd in de beekvalleien op het plateau alluvium afgezet. Plaatselijk werd het reliëf nog verder gediversifieerd door zandverstuivingen en ontstonden duinen, sinds eind 18de eeuw meestal gefixeerd door naaldhoutaanplantingen. Het heuvelachtige landschap wordt bevestigd door toponiemen zoals Litzberg, Onder de Berg en Teutelberg. Geologisch bestaat de bodem dus uit Maasafzettingen, dekzanden en stuifzanden wat arme gronden oplevert met overwegend een heidepodzol. De grootschalige grind- en witzandgroeves vanaf de tweede helft van de 20ste eeuw hebben een grote impact gehad op het landschap van het Kempisch plateau.

Wegens de grote doorlaatbaarheid van de Kempische zanden en grinden, heeft het rivierennet een geringe dichtheid. De grondwatertafel ligt erg laag zodat de heide- en bosgebieden uitsluitend gevoed worden door neerslagwater. Waar zich in de ondergrond door verkittning van de ijzer-B-horizont, een ondoorlaatbare laag heeft gevormd, ontstaan natte heide en vennen. Een aantal vennen werd later uitgegraven en omgevormd tot visvijver. Belangrijke droge dalen zijn de depressies van Windelsteen, de Mechelse Heide en Peensbos. Waar ondoordringbare grondlagen voorkomen kan ook een hangende watertafel gevormd worden en kan een hoogveen ontstaan. Het natuureservaat Ven Onder de Berg bevat een van de meest zuidelijk gelegen laaglandhoogvenen van West-

Europa. Het ven heeft een oppervlakte van 2,8 hectare en ligt te midden van een naaldboscomplex aan de voet van het Kempisch hoogterras. Er is sprake van een gevarieerde en complexe vegetatie die te beschouwen is als verlandingsserie. Circa 1 hectare is verland tot een oligotroof trilveen, een drijvend veenmoseiland met typische soorten van hoogveen. Onder de watervegetatie bevinden zich drijvende waterweegbree, klein blaasjeskruid, drijvend fonteinkruid en veenwortel. Oorspronkelijk werd het ven gevoed door enkele waterlopen zoals blijkt uit de Kabinetskaart de Ferraris (1770-1777). In de huidige situatie is de waterstand van het ven afhankelijk van een hangende watertafel hoofdzakelijk gevoed door regenwater en deels door grondwater van het hoogterras. In de loop van de 20ste eeuw werd rondom op de heide naaldbos aangeplant. Slechts enkele zones heide bleven intact met relictten van hakhoutstoven van wintereik. In de bosgordel rondom het ven groeien enkele voor de streek vrij zeldzame planten die typisch zijn voor droge zandgronden zoals heidespurrie, wilde tijm en stekelbrem. Rondom het ven liggen resten van landduinen die grotendeels bedekt zijn met een droge mosrijke grazige vegetatie. Het Ven Onder de Berg vormt een zeldzaam ecosysteem dat leefruimte verschaft aan een grote verscheidenheid insecten waaronder tal van zeldzame libellen en vlinders. Daarenboven is het ven een belangrijk broedgebied voor rietgors, wilde eend en wintertaling. Het ven met zijn vegetatie is erg kwetsbaar en hydrologisch afhankelijk van de omgeving. De grootste bedreigingen zijn eutrofiëring en vervuiling van bodem- en grondwater, watertafeldaling en verdroging en verhoogde recreatiedruk.

Cultuurhistorie

Op het plateau en langs de steilrand werden bewoningssporen uit het mesolithicum en het neolithicum teruggevonden. Het gaat om stenen werktuigen en aardewerkscherven die kunnen geïnterpreteerd worden als restanten van tijdelijke (jacht)kampementen. Ook langs het Kolenspoor, net buiten de ankerplaats, werden meerdere concentraties lithisch materiaal (vuursteen) teruggevonden. In Lanklaar, net ten noorden van de ankerplaats, werd tevens een reeks gelijkaardige vondstlocaties aangetroffen, zowel langs vennen op het plateau als aan de rand van het hoogterras. Ten zuiden van de ankerplaats werden tenslotte verschillende steentijdsites aangetroffen en opgegraven aan de voet van de steilrand. De steilrand vormde een aantrekkelijke locatie omwille van het reliëf en de aanwezigheid van overgangslandschappen zodat deze zone een enorme archeologische potentie heeft. De aanleg van Eisdenmijn en de tuinwijk in de uitgestrekte heide ging gepaard met talrijke archeologische vondsten, voornamelijk uit de Romeinse periode. Naast aardewerk en bouwmaterialen werden ook grafvelden en zelfs grafheuvels aangetroffen. Ook de aanleg van de vaart leverde allerhande voorwerpen uit de steentijd en Romeinse tijd op. De nabijheid van de Romeinse weg Tongeren-Nijmegen uit de eerste eeuw na Christus langs de linker Maasoever verklaart het Romeinse overwicht in het vondstenareaal. Ook in de nabijgelegen dorpen van Eisden en Mullem, aan de overzijde van de Zuid-Willemsvaart, werden talrijke Romeinse vondsten gerapporteerd waaronder de resten van een gebouw. De grootschalige bouwcampagne in het teken van de mijnsite en de bijbehorende infrastructuur zorgden er echter voor dat het oorspronkelijke heidelandschap en dus ook een groot deel van het tot dan bewaarde archeologische erfgoed verdween. De nabijgelegen zones met betere bodembewaring (bijvoorbeeld beboste percelen) vertonen echter een zeer groot archeologisch potentieel.

De heide bleef kenmerkend voor het grootste deel van het Limburgs landschap tot het einde van de 19de eeuw. De heidevegetaties komen overwegend voor op voedselarme zandgronden en zijn het resultaat van menselijke activiteit. Reeds in het neolithicum (4500-2500 voor Christus) werden delen van het oorspronkelijke berken-eikenbos gerooid. Door branden, kappen en overbeweiding werd het oorspronkelijke bos stukje bij beetje omgezet in cultuurland. Deze bodems waren na akkerbouw volledig uitgeput waarna er zich op de gedegradeerde bodems heide ontwikkelde. Door begrazing met schapen, het steken van plaggen, het maaien en hakken in de gemeenschappelijke heide werd het proces van spontane verbossing tegengegaan. Sinds de 12de eeuw nam het heidegebruik geleidelijk zo sterk toe dat vier eeuwen later praktisch heel het Kempens hoogterras ontbost was. Door de afgezonderde ligging, de schrale bodem en het gebrek aan meststoffen, was de Limburgse heidestreek weinig ontwikkeld wat zich uitte in verspreid liggende dorpen met geringe bevolkingsdichtheid en een beperkte vervoersinfrastructuur. Het gebied werd gekenmerkt door een rurale overlevingseconomie met de ontginning van heidegrond als belangrijkste bron voor grond- en brandstoffen. De economische betekenis van de heide voor zijn bewoners zorgde ervoor dat de heide lange tijd haar uitgestrektheid wist te bewaren. Tot in de 19de eeuw vertoonde Eisden het traditionele patroon van een dorp in de Limburgse Kempen: de dorpskern met rondom de vruchtbare landbouwgronden, aan de rand van de uitgestrekte heide en bossen. De akkers die dichtbij de woonkern lagen werden bemest met humusrijke heideplaggen. De plaggen werden eerst op de bodem van de stal gebracht om nadien, eens ze verzadigd waren met mest, op de akkers te worden uitgespreid. Dit potstalsysteem creëerde plaggenakkers met een enigszins bolle vorm.

Op de Kabinetskaart de Ferraris (1770-1778) grensde het cultuurland van Eisdendorp inderdaad aan een uitgestrekte heide, de Gebrande Heyde, doorsneden door bundels veldwegen. Vanuit het noorden strekte zich ter hoogte van het huidige Mechels Bos een omvangrijk bosgebied, het Bois de Stockem, uit tot op het Kempisch Plateau. Dit was een restant van het voormalige Drie-Bankenbos of Ledebos dat ongeveer 2000 hectare groot was en het grondgebied van de drie schepenbanken van Stokkem, Dilsen en Rotem omvatte. Het bos werd reeds vermeld in de 12-13de eeuw en volgde de noord-zuid gerichte steilrand vanaf ongeveer Dilsen tot Eisden (complex Mechels bos-Lanklaarderbos-Dilsenerbos en Platte Ledenberg). De zuidgrens van het uitgestrekte bos passeerde langs de Windelsteen (Windelsteendelle) die de grens aanduidde tussen het bos van Maasmechelen en Eisdenbos. Het Drie-Bankenbos was gemeenschappelijk bezit van de graven van Loon, het Sint-Servaaskapittel, de prinsbisschop van Luik en de Duitse keizer en wist dankzij zijn 'geprivilegeerde' status lange tijd te overleven. Op het bos en de omringende heide oefenden de inwoners van de omringende dorpen bepaalde gebruiksrechten uit, vaak onderworpen aan een strenge reglementering. Zo hadden de dorpelingen het recht om hout te sprokkelen, heide te maaien en vee te hoeden in het bos. Dat het bos toen uit een afwisseling van aaneengesloten eikenbos en open heidevlaktes bestond blijkt ook uit de 15de-eeuwse wetgeving onder andere over het oogsten van eikels. Op de Vandermaelenkaart (circa 1850) is dit gebied echter grotendeels gerooid, onder andere door de enorm gestegen industriële vraag naar hout, en herschapen in één grote heidevlakte. Vermoedelijk werd het gebied echter al vrij snel opnieuw ingeplant met grove den.

In de periode 1823-1826 werd, evenwijdig met de steilrand, de Zuid-Willemsvaart voltooid als verbinding tussen het Luikse

industriebekken en het noorden van Nederland. De aanleg van dit kanaal zorgde ervoor dat Eisden letterlijk van de heide werd afgesloten en bracht ook geleidelijk aan de ontginning van de uitgestrekte heide op gang. Aanvankelijk werden vooral de minder intensief gebruikte heidegebieden aan de gemeentegrenzen bebost. Zo werd op de gemeentegrens tussen Maasmechelen en Zutendaal het Heiwijkbos aangelegd in de eerste helft van de 19de eeuw. Het betreft een strooksgewijs boscomplex met vooral naaldhoutaanplantingen van grove den en gekenmerkt door een netwerk van rechte dreven die het bos opdelen in min of meer gelijkmatige percelen. Het drevenpatroon verraadt de systematische aanleg. Op een kruising van vijf boswegen werd hier in 1952 de [Sint-Hubertuskapel](#) opgericht, op de grens van de vijf (deel)gemeenten Zutendaal, Opgrimbie, Maasmechelen, As en Genk. Sint-Hubertus is de patroonheilige van de jacht. De kapel werd ingeplant op een kunstmatige heuvel, de Paalheuvel, en met bomen omringd. In de zomer van 1976 brandde hier een gedeelte (circa 250 hectare) van het bosgebied af. Het werd niet herbepplant, waardoor spontane herbebossing plaatsvond, deels uit stoofopslag, en een gemengd bos van berken, dennen en eiken ontstond.

Sinds midden 19de eeuw onderging het landschapsbeeld een drastische wijziging, mede onder invloed van de ontginningswetten van 1834 en 1847 die de staat het recht gaven 'onproductieve' gemeentegronden te onteigenen. Aanvankelijk werd de heide voornamelijk omgezet in bos, onder andere om zandverstuivingen ten gevolge van overexploitatie tegen te gaan. Pas met de opkomst van de kunstmest in 1880 nam de heideontginning in functie van de landbouw sterk af aangezien heidemaaisel en pluggen niet meer nodig waren om de akkers te bemesten. Vanaf de tweede helft van de 19de eeuw werden uitgestrekte oppervlaktes heide bebost door zowel particulieren als gemeenten. De pijnboom werd aanzien als het meest winstgevend product op deze schrale gronden. Op de topografische kaart van circa 1870 zijn grote delen van de heide reeds ingenomen door naaldbos (vooral grove den), herkenbaar aan de strakke aanleg met rechte brandwegen. Vaak verwijst de naam nog naar het oorspronkelijke heidelandschap zoals Gersten Bosch Heyde en Vuchter Bosch Heyde. Bij gebrek aan beheer van de heide treedt verruiging op en verdwijnt de heide ten voordele van pijpestrootje of adelaarsvaren. Toch blijven grote gebieden heide met vennen nog intact waaronder de Gebrande Heyde, de Eysdenbosch Heyde en de Bruyère de Mechelen. Een groot deel van de Mechelse Heide, vooral de ruime omgeving rondom het Breedven, wist te overleven. Dit heidegebied is een laatste restant van de vroegere heidevlakte die zich op het einde van de 18de eeuw uitstreckte langs de steilrand en in het zuiden begrensd werd door de ontginningskernen van Maasmechelen, Eisden en Zutendaal. De Mechelse Heide is een natuurreservaat van 400 hectare met een afwisseling van droge en vochtige heide, enkele vennen en relictten van oude wintereikstoven op de plateauwand. Onder de vele soorten heideplanten telt de Mechelse Heide naast de struikheide (*Calluna vulgaris* L.) en gewone dophei (*Erica tetralix*) ook de zeldzame rode dophei (*Erica cinerea* L.) die enkel op zeer schrale droge gronden voorkomt. De heide huisvest verschillende zeldzame broedvogels, reptielen en insecten en vormt een waardevolle locatie voor in het wild levende bijensoorten en hommels. Op de lage terreinen rondom de vennen liggen pijpestrootjesvelden. Deze vennen danken hun bestaan aan een ondoorlatende ondergrond, meestal met een ijzerlaag, waarop het regenwater stagneert. Het Breedven is onafhankelijk van grondwater en wordt uitsluitend gevoed door regenwater waardoor er sprake is van hoogveenvorming. De waterkwaliteit varieert ten gevolge van wisselende weersomstandigheden. Aan de rand van de Mechelse Heide bevindt zich een toegangspoort die als startplek dient voor een bezoek aan het Nationaal park Hoge Kempen.

In de omgeving van de heide komen belangrijke concentraties van wintereikenrelictbosjes, beperkte struwelen, houtwallen en afzonderlijke stoven voor. Ter hoogte van Windelsteen, meteen ten oosten van het bedrijventerrein Op de Berg, liggen nog een zuiver inheems hakhoutbestand en enkele spaartelgen van wintereik. Dit bosrestant is een typisch voorbeeld van het natuurlijke bostype op de arme zandige bodem van de Hoge Kempen dat vroeger grote oppervlakten bedekte. Het zijn de laatste getuigen van het oorspronkelijke wintereiken-berkenbos dat nooit degradeerde tot heide of werd omgezet in naaldbos. De aanwezige wintereiken hebben, als één van de weinige restanten van gegarandeerd autochtoon genetisch materiaal van wintereik van de Hoge Kempen, een uitzonderlijke genetische en fyto-sociologische waarde. De best bewaarde restanten bestaan uit hakhout met zeer oude brede stoven. Het aanwezige eiken-berkenbos moet als het secundaire bos van het potentiële wintereikenbos aanzien worden. Tijdens de Eerste Wereldoorlog werd een deel van de Mechelse Heide door het Duitse leger omgevormd tot een [militair oefenterrein](#). Op de 'Berg van As' zijn verschillende rechthoekige bunkers bewaard als restant van de eerste linie; ook observatiebunkers en bomkraters getuigen nog van de vroegere activiteiten. De bunkers zijn onderling met elkaar verbonden door een complex stelsel van loopgraven dat nog duidelijk zichtbaar is in het landschap.

Het natuurlijke ongerepte karakter van de Limburgse Kempen oefende begin 19de eeuw ook een bijzondere aantrekkingskracht uit op de landschapsschilders. Het typische landschap met de uitgestrekte heidevlakten, vennen, moerassen, dennenbossen en duinen werd gekenmerkt door een soberheid en eenvoud. Dit stond in sterk contrast met de conventionele atelierlandschappen van de stereotiepe landschapsschildering. Nieuwe landschapsschildersgroeperingen braken zich los van de klassieke academische opleiding en trokken rechtstreeks de natuur in voor een realistische en later impressionistische registratie van het 'woeste' landschap. Het plein-airisme kent hier een aanvang in de periode 1860-1870. Vooral het dorp Genk met Hôtel de la Cloche werd in de 2de helft van de 19de eeuw en het begin van de 20ste eeuw een uitvalsbasis voor zowel schilders, schrijvers, fotografen en wetenschappers. In de Limburgse Kempen vonden de kunstenaars een oase van natuur en rust waarin het typische boerenleven in al zijn eenvoud werd verheerlijkt.

De oorsprong van het huidige Mechels Bos kadert in de historische bebossing van de uitgestrekte heide. Sinds de tweede helft van de 19de eeuw werden centraal in de Mechelse Heide en Vuchterbos Heide bosstroken aangelegd dwars over het plateau zoals onder andere de strook Lieben. Initieel was dit complex bedoeld voor de aanleg van een kanaal tussen Maasmechelen en Genk, maar dit plan werd nooit gerealiseerd waarna het gebied in de tweede helft van de 19de eeuw werd bebost met naaldbos. Deze bosontginning werd georganiseerd vanuit een centraal ingeplante hoeve vanwaar de verschillende hoofdassen van de bosaanleg vertrokken. De strook was in twee opgedeeld en begrensd door middel van een systeem van rechte aarden dijkes en vormt nu nog een duidelijk lijnrelict in het bos. De zuidelijke bosgrens is hier gemarkeerd door een ondiepe gracht en talud beplant met hakhout van wintereik. Op de topografische kaart van circa 1870 wordt heel deze boszone reeds aangeduid als Bois de Mechelen. Verschillende '*chaumières*' of ontginningshoeven waren verantwoordelijk voor de uitbating en het beheer van deze bosgebieden.

Begin 20ste eeuw kent de bebossing van de heide een sterke toename; grote delen van de heide werden immers met naaldbomen beplant om als stuthout in de steenkoolmijnen gebruikt te worden. Aanvankelijk gebeurde dit met grove den, in dicht beplante percelen en weinig soortenrijke ondergroei. Later gaf men de voorkeur aan Corsicaanse den. Het patroon van rechte en loodrecht op elkaar staande dreven was kenmerkend voor deze nieuw aangelegde bossen. Het Mechels Bos werd toen sterk uitgebreid ten koste van de Mechelse Heide. De dennenbestanden die bloksgewijs grote oppervlakken bezetten, getuigen van deze bebossingsfase. Door deze bosuitbreiding kwamen de oorspronkelijk aaneengesloten grote heidevelden begin deze eeuw geïsoleerd te liggen. Na de sluiting van de mijn in de jaren 1980 kwam er verandering in de wijze van houtexploitatie. Economische overwegingen speelden een minder belangrijke rol en nieuwe naaldhoutaanplanten kenden een sterke terugval. De uitgesproken economische functie van de bossen is nu verschoven naar een recreatieve en natuurfunctie. Plaatselijk zijn er nog belangrijke restanten aanwezig van goed ontwikkelde oude zuurminnende bossen met typische boomsoorten als zomereik, ruwe berk en kruidsoorten. In 1976 brandde een groot deel (175 hectare) van dit bos af waarna een spontane evolutie plaatsvond naar berkenbos.

Het Mechels Bos vormt één geheel met het Lanklaarderbos, van elkaar gescheiden door een spoorlijn die enkel nog voor toeristische en recreatieve doeleinden wordt gebruikt. Het Lanklaarderbos is grotendeels bosreservaat en bevat net zoals het Mechels Bos nog restanten van loofbos die als historisch stabiel bos mogen worden beschouwd. Oude uitlopers van de Maas hebben hier een grillig reliëf nagelaten. Het bos bestaat uit een reeks van min of meer aaneengesloten percelen, deels parkbos en deels oude grove denbestanden. Tegen de weg naar Dilsen-Stokkem (Boslaan) liggen nog enkele restanten van beukenbossen. De oudste bosbestanden (beuk, zomereik, linde en omvangrijke kastanjes) bevinden zich rondom de hoeve van het verdwenen kasteel Litzberg van waaruit de 19de-eeuwse ontginning van de heide tot landbouwgrond begon. Villa Litzberg werd als kasteelhoeve gebouwd in 1864-1868 door H. Wenemaekers en staat ook gekend als het Wenemaekersgoed. Het kasteeldomein vormde een kleine ontginningskern te midden van het Lanklaarderbos. Kasteel en hoeve waren geschikt rondom een rechthoekige binnenplaats en werden ingeplant op de hoogste heuvel van Lanklaar, langs de Hoeveweg, die voor de aanleg van de Boslaan de verbindingsweg tussen As en het Maasland vormde. Rondom het kasteel werd een Engelse tuin (Jardin Anglais) met drevenstelsel aangelegd met een ronde vijver zoals te zien op de topografische kaart van circa 1870. De dreven waren zo geconcipeerd dat er vanuit het kasteeltje zichtassen vertrokken op het open landschap in noordelijke en zuidelijk richting. Voor het kasteel werd een parkje aangelegd met een ganzenvoet uitlopend in noordoostelijke en zuidoostelijke richting. De ruimtelijke begrenzingen van de tuin vielen samen met de steilrand van het Kempisch Plateau wat mooie vergezichten opleverde. Links en rechts van het kasteel werden dreven van zomereik en tamme kastanje aangeplant. De dreven zijn nog intact en markeren de bosranden en voormalige aardappelakker. In de jaren 1930 bewoonde de familie Saenen de hoeve bij het kasteel, vandaar ook Saenhoeve genoemd. Na de Tweede Wereldoorlog verviel het kasteel tot een ruïne waarvan de laatste restanten in 1986 gesloopt werden. De kasteelhoeve echter werd in 1987 sterk gerenoveerd en getransformeerd naar 'hostellerie' waarbij het binnenerf met oude waterput werd heraangelegd. De hoeve is omringd door hoogstamboomgaarden en bosbestanden. De bosbestanden worden gekenmerkt door blokvormige percelen met soms rechte beboomde boswegen, hetzij als dreef, hetzij met een bomerij. Het oorspronkelijke parkje is grotendeels verwilderd, maar de gemengde en kastanjedreven herinneren nog aan de oorspronkelijke domeinaanleg met zichtassen. De beboste akker is nog herkenbaar aan de kaphaag van haagbeuk die de grens markeert en oorspronkelijk dienst deed als veekering; de akker zelf is onderverdeeld met twee hoogstammige bomerijen van Amerikaanse eik die afgesloten worden door een klein metalen hek. Na een bosbrand in 1976 kwamen er spontaan gevormde bossen van berk, eik en den. Op kleine open plekken in het bos komen heiderestanten en stuifduinen voor zoals op de Teutelberg. In het noordwesten van het bosgebied, vlakbij de grens van de ankerplaats, ligt een voedselarm ven met aangrenzend een zone met vooral schraal grasland. Ten zuiden van de N75 liggen in het Lanklaarderbos meerdere weekendverblijven die het grotendeels gave bos verstoren.

Mijngeschiedenis

Met de ontdekking van steenkool in de Limburgse Kempen breekt een nieuwe fase van industrialisatie aan. Door de enorm dikke deklaag in de Kempen kwam steenkool hier pas laat, circa 1900, aan het licht. Steenkool is het eindresultaat van een proces in het carboon, waarbij overvloedige plantengroei in en rond moerassen en lagunes na het afsterven aanvankelijk op de bodem bleef liggen. Het geheel kwam echter onder zeer sterke druk te staan waardoor de afzettingen van een losse toestand in een rotsachtige toestand overgingen en evolueerden van turf over bruinkool tot antraciet of steenkool. Dankzij de uitgestrektheid en geringe bevolkingsdichtheid was de Limburgse heide bijzonder geschikt voor de grootschalige opzet van de steenkoolindustrie. De meeste gronden op de heide waren immers in handen van de gemeente en enkele grootgrondbezitters zodat zonder veel problemen de industrie ver van de bevolkingscentra kon ingeplant worden. In totaal werden zeven mijnzetels opgericht die zorgden voor de definitieve ontsluiting van Midden-Limburg en resulteren in een sterke bevolkingstoename. Rondom de opgerichte mijnzetels kochten de mijnmaatschappijen zo snel en zoveel mogelijk goedkope heidegrond op voor de uitbouw van de mijngebouwen en de woonwijken. In 1907 werd de '*Société Anonyme des Charbonnages Limbourg-Meuse*' opgericht die instond voor de uitbating van de steenkoolmijn Limburg-Maas (een samenvoeging van de concessies van Sainte Barbe en Guillaume Lambert). Op de westoever van de Zuid-Willemsvaart werd de mijnsite van Eisdens uitgebouwd en in 1922-1923 startte de steenkoolproductie. De kolen werden ontgonnen via verdiepingen op 600 tot 800 meter diepte.

De 19de-eeuwse vervoersinfrastructuur bleek weldra onvoldoende zodat een uitbreiding en verbetering van de verkeerswegen werd uitgevoerd. Het kolentransport gebeurde langs de uitgebouwde kolenhaven aan het kanaal maar ook via een verbinding met de spoorlijn Maaseik-Hasselt. In 1920-1923 werd het mijngebied door een 7,8 kilometer lange privé-spoorlijn, het Kolenspoor, met het station van As verbonden; via een droog dal voerde de spoorweg van de Maasvallei naar het Kempens Plateau. Het Kolenspoor is nog in gebruik en vertrekt aan het houten stationsgebouw van Eisdens-Mijn, gebouwd in 1926 en gedeeltelijk door een brand vernield, maar als Café De Statie heropgebouwd in 1985. Twee [bijgebouwen van het station](#) zijn nog intact. Langs de oude spoorlijn liggen schrale graslanden zodat het spoor een open corridor vormt te midden van de omliggende naaldbossen. Vervolgens passeert het Kolenspoor langs het

station van As. Het [stationsgebouw van As](#) met betonnen omheining werd in 1874 opgetrokken en is het enige nog overblijvende en volledig uitgeruste station van de spoorwegmaatschappij Hasselt-Maaseik. Het stationsgebouw wordt gekenmerkt door een soberheid die aansluit bij de in de tweede helft van de 19de eeuw gangbare utilitaire architectuur. Het station en de bijbehorende signalisatie- en verlichtingspalen, betonnen omheining, perrons en sporen, worden thans beheerd door de vzw Kolenspoor. Het station zelf heeft een museale functie en vormt tevens een toegangspoort tot het Nationaal Park Hoge Kempen. Vlakbij is een uitkijktoren opgericht naar gelijkenis met de boortorens van de steenkoolmijn. Aan het station van As vonden in september 2000 de eerste Limburgse Stoomdagen plaats. De spoorverbinding Genk-As- Maasmechelen werd toen geopend als toeristische spoorlijn. Vanop de spoorlijn is er richting Eisden Mijne een mooi zicht op de steilrand en de Rode Terril bij Eisden.

Het mijnsterrein is 119 hectare groot, waarvan 17 hectare ingenomen wordt door vier mijnterrils: de Lange Terril, de Rode Terril en de Tweelingterrils. Door het wassen van de steenkool werden steenkool en restgesteenten van elkaar gescheiden. De grote hoeveelheid mijnsteen werd gemakshalve zo dicht mogelijk bij de mijnzetel gestort wat resulteerde in zwarte stoffige storthopen. De zeer droge en doorlatende bodem vormt voor planten en dieren een bijzondere biotoop. Daarnaast zorgen ook wind- en watererosie voor een belangrijke dynamiek. Door de uiteenlopende substraten zijn op de terrils belangrijke gradiënten aanwezig, gaande van pioniervegetatie tot eiken-berkenbos met een duidelijk verschil tussen de noord- en zuidhelling. De gesteenten van de terrils trekken ook warmteminnende soorten aan. Opvallend zijn de grote concentraties vlinders. De steen van de oudste en meest westelijke terril is door permanente zelfontbranding zichtbaar rood gekleurd en wordt afgegraven voor gebruik in verhardingen. Deze terril is vooral belangrijk omwille van de fossielenrijkdom van vochtminnende planten en waterplanten die wijzen op een afwisseling in dit gebied tussen zeer vochtige en drogere perioden tijdens de ijs- en tussenijstijden. Landschappelijk zijn de terrils de meest opvallende getuigen van het mijnverleden. Daarenboven vormen de steengruishopen ook nu nog belangrijke herkennings- en oriëntatiepunten in het landschap met een panoramisch zicht op de groene omgeving. Om de ondergrond in de mijn droog te houden werd in de mijn zout water weggepompt dat in de omgeving werd geloosd waardoor zich hier een typische brakwaterflora ontwikkelde. De grote plas tussen de terrils is oorspronkelijk ontstaan na 1976 ten gevolge van ontbossing en ontgrinding. Deze waterplas is rijk aan mineralen, ongewervelden en kleine vissen en is bijzonder waardevol voor watervogels. De oever van de plas geeft een prachtig zicht op de drie terrils. In de jaren 1990 werd een groot aantal gronden van het voormalig mijnsterrein herbestedemd voor natuurontwikkeling en verblijfsrecreatie. Met Europese steun werden de twee middenste terrils heraanplant. Het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan Bipool Eisden-Lanklaar voorziet de ontwikkeling van de Tweelingterrils met het natuurgebied en de waterplassen rondom als hoofdpoot tot het Nationaal Park Hoge Kempen.

Toen in 1987 de productie werd stopgezet, werd de mijn gesloten en het patrimonium grotendeels verkocht. Van de gebouwen en mijninstallaties resteren nog een aantal elementen die als een industrieel-archeologisch complex beschermd zijn. Het betreft de hoofdburelen met een gedeelte van de badzaal en kleedzaal, het hoofdmagazijn en de twee schachtbokken. De Franse aanwezigheid in de beheerraad van de mijn uitte zich in de symmetrische grondarchitectuur en de prestigieuze opzet van de gebouwen. Aan de noordelijke Zetellaan liggen de [hoofdburelen](#) met aansluitend een gedeelte van de [badzaal](#) in neoclassicistische barokstijl vergezeld van een nu verwaarloosde Franse tuin. De hoofdburelen bestaan uit een U-vormig bakstenen gebouwencomplex met afwerking van kalksteen en smeedijzeren muurankers. Het badgebouw bevatte douches, kleerkastjes en badkamers voor de ingenieurs, opgetrokken in baksteen en afgewerkt met geglazuurde baksteen. Het souterrain bevatte een overdekte fietsenbergplaats. Nu is enkel nog een stuk gevel met ingangspoort van de mijnwerkers bewaard gebleven. De [schachtbokken](#) met hun losvloeren zijn in tegenstelling tot de andere Belgische mijnzetels opgetrokken in betonskeletbouw en niet in metaal. Het [hoofdmagazijn](#) werd als oudste gebouw van de mijn (1913), gerestaureerd en heringericht als kunst- en muziekacademie. Langsheen de brede Koninginnelaan richting N 78 liggen de allereerste mijngebouwen uit de periode 1909-1912 (de [Oude Burelen](#)), die later werden heringericht, en de uitgestrekte mijncités. Het overgangsgebied tussen de relictten van de mijnsite en de terrils wordt nu ingevuld door droge, schrale graslanden en heide. Als gevolg van de ontginningsactiviteiten deden zich aan de oppervlakte verzakkingen voor. Vooral in de dorpskern van Eisden hebben deze mijnverzakkingen steeds hoger wordende dijken langs het kanaal en een totaal verstoorde waterhuishouding tot gevolg.

Het tekort aan plaatselijke arbeidskrachten zorgde vooral na de Eerste Wereldoorlog voor een toenemende buitenlandse immigratie. Om dit huisvestingsprobleem op te lossen, bouwden de mijnbesturen zelf woonwijken waarbij het voorbeeld van de Engelse tuinwijken werd gevolgd. Rondom het mijnbedrijf werden grote gronden aangekocht om naargelang de behoeften arbeiderswijken op te trekken en zo de arbeiders aan het bedrijf te binden. Door middel van prestigearchitectuur wilde de mijndirectie een beeld oproepen van voorspoed en aanzien en zo het imago van de mijnmaatschappij verbeteren. De bekende provincie-architect L. Jaminé stelde een aantal richtlijnen op waaraan de arbeiderswijken moesten voldoen, ingegeven door esthetische en hygiënische aspecten. De eerste wijk (de Oude Cité) werd in 1911-1913 ingeplant ten zuidwesten van de mijn, zodat ze dan het minst blootstond aan luchtvervuiling, en op een afstand die voor de werknemers te voet was af te leggen. Het grondplan wordt gekenmerkt door een slingerend stratenpatroon met slechts twee straten als hoofdas. Langs de Koninginnenlaan liggen de directeurswoning en het park; deze laan geeft uit op de Zetellaan met de mijngebouwen die naar schacht I, de Koninginnenschacht, leiden. Het Koninginnenpark met kiosk werd aangelegd in 1927 naar aanleiding van het bezoek van Koningin Elizabeth vijf jaar eerder in 1922. De hiërarchie van de steenkoolmijn werd vertaald in de structuur van de cité: met elke klasse correspondeerde een ander soort bebouwing. De arbeiderswoningen waren in hoofdzaak markante tweewoonsten, gevolgd door een aantal vier- en zeswoningsten. Voor de ingenieurs en directieleden werden villa's opgetrokken zodat de wijk het uitzicht heeft van een suburbane villawijk, met onder andere de [Woning van de onderdirecteur](#). Het vele namaakvakwerk in de topgevels verwijst ook duidelijk naar de cottagestijl; de oudste woningen hebben zelfs nog een aantal houten elementen. De neobarokke directeurswoning met park gekend als ['t Kasteeltje](#) is gelegen aan het begin van de tuinwijk en het park herbergt nu het gemeentelijk cultureel centrum dat in de jaren 1980 werd uitgebreid met een schouwburg. In 1926 volgden nog de bouw van logementshuizen en de oostelijke wijk (de Nieuwe Cité) met een meer formele aanleg. Vanaf 1923 startte rondom het kerkplein de uitbouw van een centrum met scholen, klooster, pastorie, een casino en regiegebouw. De uitvoering van het centrum werd echter nooit volledig gerealiseerd ten gevolge van de Tweede Wereldoorlog en de daaropvolgende kolencrisissen. In 1937 werd de [Sint-Barbarakerk](#) wel nog gebouwd. De neogotische kerk heeft een

zwane, 53 meter hoge toren en vormt een treffend voorbeeld van de Limburgse mijnkathedralen, gekend voor hun monumentaliteit en rijkdom. Later volgden nog de [pastorie](#) in 1937 en het [Regiegebouw](#) in 1948. In de nabijheid van de parochiekerk liggen de voetbalpleinen, die de mijndirectie voorzag voor de toenmalige voetbalclub Patro-Eisden. Eind jaren 1950 werd ten westen van de tuinwijk ook een ommuurde, symmetrisch aangelegde [begraafplaats](#) opgericht, grenzend aan het spoor dat de mijnzetel met het Kolenspoor verbond. Het eigenlijke handelscentrum van de wijk, de Pauwengraaf, ligt net buiten de tuinwijk. In de jaren 1947-1959 werd ten zuiden van de Eisdense cité, de tuinwijk van Vucht (Windelsteen) uitgebouwd. Deze wijk verving de barakkenkampen uit de Tweede Wereldoorlog langs de Zuid-Willemsvaart en ving de Italiaanse mijnwerkers op tijdens de Kolenslag, een periode (circa 1947) waarin België tekort had aan steenkool en massaal beroep werd gedaan op buitenlandse arbeidskrachten. Begin de jaren 1950 werd nog een derde zuidelijke mijncité ontwikkeld, de cité van Mechelen aan de Maas (Mariaheide).

In al deze oude tuinwijken leeft nu nog de sfeer van een multiculturele samenleving. Belangrijk voor het algemene uitzicht van de tuinwijk zijn de grote privé-tuinen, wat resulteert in een zeer lage bebouwingsdichtheid. Het tuinwijkreglement bepaalde daarenboven dat voor de woning bloemenperken moesten worden aangelegd. De rest van de grond werd als moestuin bewerkt. Ieder perceel was voorzien van een hoogstamfruitboom en omheind met hagen van liguster, meidoorn of haagbeuk zoals oorspronkelijk de regel was. De oostzone had daarentegen gemeenschappelijke achtertuinen met hoogstammig groen, die later verder opgedeeld werden. Ook het openbaar groen kreeg de nodige aandacht. De belangrijkste straten zijn aangelegd als statige brede lanen, afgezoomd met opgaande bomen en sterk beeldbepalend voor de tuinwijk in haar geheel. Deze visie vertaalt zich ook in de gekozen straatnamen zoals Kastanjelaan, Eikenlaan. Woonstraten kronkelen zich tussen de hoofdassen met beplante pleintjes op de kruispunten. Sinds de jaren 1970 kenden de oorspronkelijke groenelementen echter een algemene aftakeling onder andere door de verkoop van huizen. Zo werden veel hagen op de perceelsgrenzen vervangen door andere soorten afsluiting, zoals betonplaten, metselwerk en draad. In de tuinwijk van Eisden is in één van de oorspronkelijke huizen thans een [Mijnwerkersmuseum](#) ingericht. Deze mijnwerkerstweewoonst uit 1925 ligt in het hart van de cité en is opgetrokken in de zogenaamde 'cottagestijl'. Deze woning heeft de oorspronkelijke tuinaanleg met bloemen- en moestuin, fruitbomen en een meidoornhaag als omheining behouden. Het gebouw is opgetrokken in Maaslandse veldbrandbaksteen uit de eigen baksteenfabriek van de mijnmaatschappij; de gevel bestaat uit namaakvakwerk. Op de hoek van het perceel staat een kapelboom (*Acer pseudoplatanus*).

Door de industrialisatie die gepaard ging met woonuitbreiding, grindwinning, voortschrijdende bebouwing en omvorming tot landbouwgrond werd het oorspronkelijk heidelandschap grondig gewijzigd. Niettemin werd hier een aantrekkelijke omgeving gevormd waarin de bezoeker niet alleen ontelbare aanknopingspunten vindt voor een kennismaking met het industrieel-archeologisch mijnverleden maar ook met andere facetten van de cultuur- en natuurhistorie. Meer dan de helft van de mijnterreinen heeft een nieuwe bestemming gekregen als groene zone, parkzone of natuur(ontwikkelings)gebied. In 2006 werd het meer dan 5000 hectare groot Nationaal Park Hoge Kempen officieel geopend. In dit voor Vlaanderen uniek natuurgebied zijn verschillende fiets- en wandelroutes uitgestippeld en voorzien van bewegwijzering.

- Informatie verkregen van Bart Geyskens, Erfgoedconsulenten Landschappen, Onroerend Erfgoed Limburg (2011).
- Informatie verkregen van Marijn Van Gils, Erfgoedonderzoeker Archeologie, Onroerend Erfgoed Brussel (2011).
- Informatie verkregen van Elise Hooft en Katrien Verwinnen, Erfgoedonderzoekers Bouwkundig Erfgoed, Onroerend Erfgoed Brussel (2011).
- Informatie verkregen van Jos Gorissen, Boswachter, Agentschap Natuur en Bos (2010-2011).

- De Kabinetskaart van de Oostenrijkse Nederlanden van Jozef Jean François de Ferraris, opgesteld tussen 1770-1778, schaal 1:11.520. Koninklijke Bibliotheek van België, http://www.kbr.be/collections/cart_plan/ferraris/ferraris_nl.html.
- Gereduceerde Kadasterkaart van België, Dépôt de la Guerre, uitgegeven tussen 1845-1855, schaal 1:20000
- Topografische kaart van België, Philippe Vandermaelen, uitgegeven tussen 1846-1854, schaal 1:20.000.
- Topografische kaarten van België, Krijgsdepot: Eerste editie uitgegeven tussen 1865-1880, schaal 1:20.000. Herziening, Militair Cartografisch Instituut: tweede uitgave, 1880-1884, derde uitgave 1889-1900 en herziening derde uitgave 1900-1930, schaal 1:20.000. (Lemoine-Isabeau, 1988)
- Kaart van België, Militair Cartografisch Instituut, uitgegeven tussen 1928-1950, schaal 1:20.000.
- Kaart van België, Militair Geografisch Instituut, uitgegeven tussen 1949-1970, schaal 1:25.000.

- ALLEMEERSCH L., GEUSENS J. et al. 1988: *Heide in Limburg*, Tielt.
- ASPERGES M. & BERTEN R. 1990: De storten van de steenkoolmijnen en hun vegetatie, M&L 9, 6, 12-24.
- BAEYENS L. 1977: Bodemkaart van België, Verklarende tekst bij het kaartblad Zutendaal 78E, Gent.
- BAEYENS L. 1978: Bodemkaart van België, Verklarende tekst bij het kaartblad Rekem 79W, Gent.
- BATS H. 1995: Dossier Voorstel tot bescherming van de natuurlijke steilrand van het Kempens Hoogplateau, Onroerend Erfgoed Brussel.
- BATS H. s.d.: Dossier Voorstel tot bescherming als landschap van het Ven onder de Berg, Onroerend Erfgoed Brussel.
- BAUWENS-LESENNE M. 1968: Bibliografisch repertorium van de oudheidkundige vondsten in Limburg behoudens Tongeren-Koninksem, Oudheidkundige Repertoria 8, Brussel.
- BURNY J. 1999: Bijdrage tot de historische ecologie van de Limburgse Kempen (1910-1950), Natuurhistorisch genootschap in Limburg XLII, 1, Maastricht.

- CREVECOEUR L. & STEVENS J. (red.) 2005: Likona Jaarboek. Themanummer Nationaal park Hoge Kempen, Hasselt.
 - DE SCHEPPER J. & DE VUYST H. 2001: Een eeuw steenkool in Vlaanderen. Mijnpatrimonium Scharniernota 2001, Brussel.
 - DREESEN M. 1987: 'Château de Litzberg'. Het kasteel van Lanklaar, Lanklaar.
 - DUFRANE F. 1985: Bos en heide in Limburg. Persoonlijke visie van een bosbouwer met 30 jaar ervaring in Limburg, Brussel.
 - GALOUX A. 1953: La chênaie sessiliflore de Haute Campine. Essai de Biosociologie, Ministerie van Landbouw. Bestuur van Waters en Bossen. Werken. Reeks A 8, Jette.
 - GORISSEN M. 1956: Geschiedenis van het Maasland. Het Ledebos, Het Oude Land van Loon 11, 61-77.
 - HOFKENS E. & ROOSENS I. (eds.) 2001: Nieuwe impulsen voor de landschapszorg. De landschapsatlas, baken voor een verruimd beleid. M&L Cahier 5, Brussel.
 - JANSSEN E. 2003: Duits oefenterrein uit WO I te Maasmechelen, Vesting 3, 19-20.
 - JANSSEN E. s.d.: Duits WO I oefenterrein op de Mechelse Heide te Maasmechelen: een projectvoorstel, s.l.
 - KEERSMAEKERS A. 1979: het beeld van de Kempen in de schilderkunst van de 19de en 20ste eeuw, Vlaanderen 28, 169.
 - MINTEN L., RASKIN L. et al. 1992: Een eeuw steenkool in Limburg, Tielt.
 - PAULISSEN E. 1970: Excursiegids. De geomorfologie van de Limburgse Kempen, De Aardrijkskunde 86, 3, Leuven.
 - PAULISSEN E. & MUNAUT A. 1969: Un horizon blanchâtre d'âge Bølling à Opgrimbie, Acta Geographica Lovaniensia 7, 65-91.
 - RAEDTS C.E.P.M. 1974: De opkomst, de ontwikkeling en de neergang van de steenkolenmijnbouw in Limburg, Maaslandse Monografieën, Assen.
 - S.N. 2006: Natuurrichtplan L11a Hoge Kempen, Afdeling Natuur, versie 26/04/2006.
 - VAN DOORSELAER B. 1983: Steenkool in Limburg, Sint-Truiden.
 - VAN DOORSELAER B. 1990: Zwarte monumenten in groen Limburg. Naar een verdiende toekomst voor het mijnpatrimonium, M&L 9, 4, 29-52.
 - VAN DOORSELAER B. 2002: Koolputterserfgoed. Een bovengrondse toekomst voor een ondergronds verleden, Hasselt.
 - Vercamp D. et al. 1982: Volkswoningbouw, de tuinwijkgedachte. Internationaal, nationaal en provincie Limburg, Hasselt.
 - WOUTERS L. & VANDENBERGHE N. 1994: Geologie van de Kempen, Brussel.
- REGIONAAL LANDSCHAP KEMPEN EN MAASLAND s.d.: Landschapsboek [online], <http://www.rtkm.be/uploads/files/landschapsboekdef.pdf> (geraadpleegd 2012).

Waarden

Omvat

- **Steenweg naar As zonder nummer (Maasmechelen)** Een deel van de Mechelse Heide werd door het Duitse leger omgevormd tot oefenterrein tijdens de Eerste Wereldoorlog.
- **Lanklaar (Dilsen-Stokkem), Vucht (Maasmechelen)** Op het voormalige mijnterrein van Eisden liggen vier mijnterrils: de Lange Terril, de Rode Terril en de Tweelingterrils. De zeer droge en doorlatende bodem vormt voor planten en dieren een bijzondere biotoop. Daarenboven vormen de steengruishopen ook nu nog belangrijke herkennings- en oriëntatiepunten in het landschap met een panoramisch zicht op de groene omgeving.
- **Hoeweg 145 (Dilsen-Stokkem)** Villa Litzberg werd als kasteelhoeve gebouwd in 1864-1868 door H. Wenemaekers en staat ook gekend als het Wenemaekersgoed. Het kasteeldomein vormde een kleine ontginningskern temidden van het Lanklaarderbos. Het oorspronkelijke parkje is grotendeels verwilderd, maar de gemengde en kastanjedreven herinneren nog aan de oorspronkelijke domeinaanleg met zichtassen.
- **Mechelen-aan-de-Maas (Maasmechelen)** Initieel was de strook Lieben bedoeld voor de aanleg van een kanaal tussen Maasmechelen en Genk, maar dit plan werd nooit gerealiseerd waarna het gebied in de tweede helft van de 19de eeuw werd bebost met naaldbos. De zuidelijke bosgrens van de strook is gemarkeerd door een ondiepe gracht en het talud is beplant met hakhout van wintereik.

Is gerelateerd aan

- **Opgrimbie (Maasmechelen)** In het bos rond Heiwijk ligt een brede aarden wal met een gracht langs. Op de wal staan eiken, beuken en Amerikaanse eiken. De grenswal is een zeldzaam relict van de historische grensmarkering die gemeenten aanbrachten en die voortleven in de huidige administratieve grenzen.

Is aangeduid als

- **Niel-bij-As (As), Lanklaar (Dilsen-Stokkem), Mechelen-aan-de-Maas, Opgrimbie, Vucht (Maasmechelen)** Het gebied Mijnsite Eisden, Mechelse Heide en Mechels Bos is vastgesteld in de landschapsatlas.

Omvat de aanduiding als

- **Mechelen-aan-de-Maas (Maasmechelen)** Het erfgoedlandschap Zorgbos Maasmechelen werd aangeduid op basis van de vastgestelde ankerplaats 'Mijnsite Eisden, Mechelse Heide en Mechels Bos' bij gemeentelijk RUP 'Zorgbos'.

Is deel van

- **As (Limburg)**
- **Dilsen-Stokkem (Limburg)**
- **Maasmechelen (Limburg)**

Meer info

- <https://id.erfgoed.net/erfgoedobjecten/300251>

Gegevens opvraging

Ordernummer:	O2023-0844452	Datum opzoeking:	10/10/2023
Referentienummer:	IM3542-1	Zoekdata:	73013C0968/00A000
Perceel:	73013C0968/00A000		

Resultaat opvraging perceel gelegen in Maasmechelen afdeling MAASMECHELEN 4 AFD/EISDEN/, sectie C met perceelnummer 0968/00A000 [73013C0968/00A000]

Geluidsbelasting dag en nacht

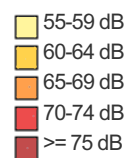
Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- Informatief:
 - Wegverkeer: Nee
 - Spoorverkeer: Nee
 - Luchtverkeer: Nee

Legende

Geluidsbelasting nacht | 23u00 - 07u00

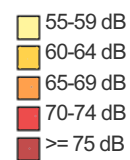
Indicatieve kaartweergave

Resultaat

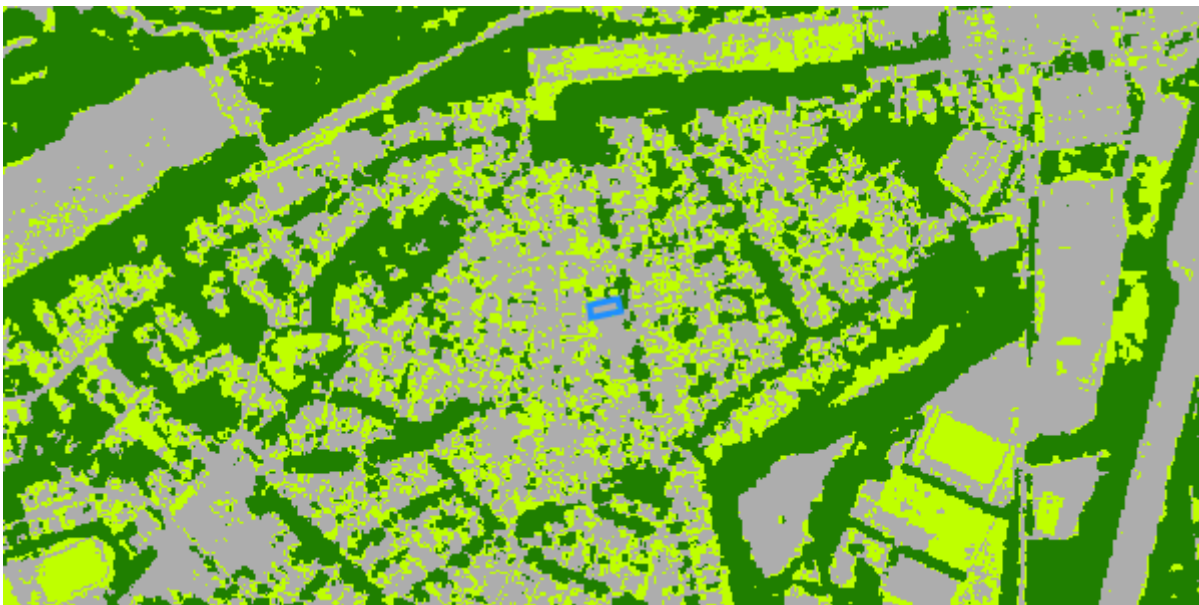
- Informatief:
 - Wegverkeer: Nee
 - Spoorverkeer: Nee
 - Luchtverkeer: Nee

Legende

Groenkaart Vlaanderen

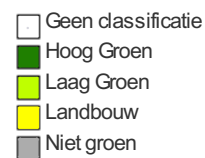
Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- Informatief: Niet groen

Legende

Grondeninformatieregister OVAM

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

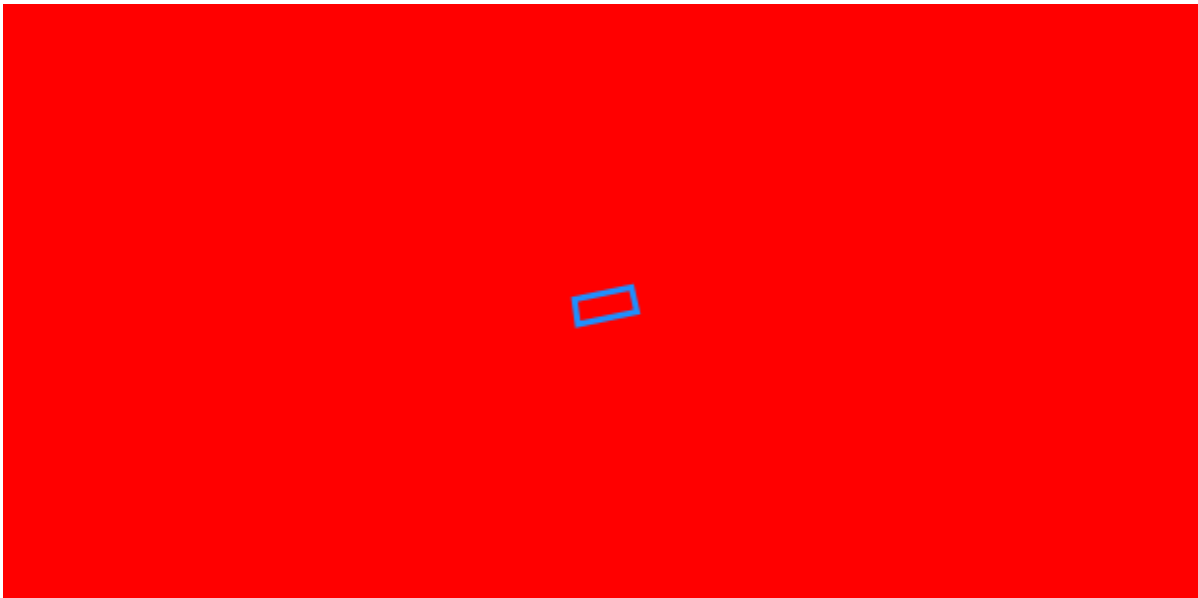
- Informatief:
 - Geen informatie beschikbaar

Legende

- Oriënterend bodemonderzoek (OBO)
- Beschrijvend bodemonderzoek (BBO)
- Bodemsaneringsproject (BSP)
- Eindevaluatieonderzoek (EEO)
- ▨ Evaluatierapport schadegeval
- ▨ Vaststelling schadegeval
- ▨ Melding schadegeval
- ▨ Melding bodemverontreiniging

Luchtkwaliteit - ozon

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- Gemeten waarde: 53.39

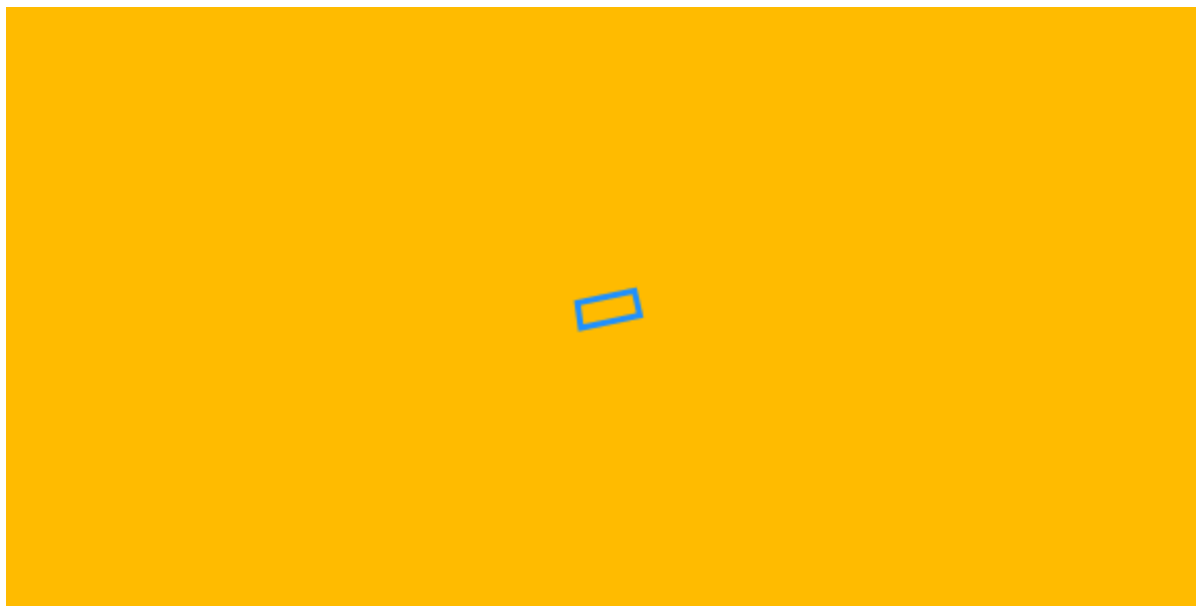
Legende

Overschrijdingsdagen

■ 1 - 3	■ 11 - 15	■ 26 - 30
■ 4 - 7	■ 16 - 20	■ 31 - 40
■ 8 - 10	■ 21 - 25	■ 40 - MAX

Luchtkwaliteit – fijn stof

Indicatieve kaartweergave

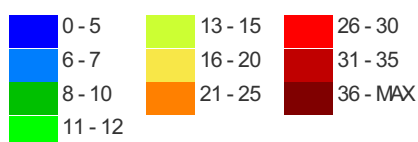

Resultaat

- Gemeten waarde: 8.66

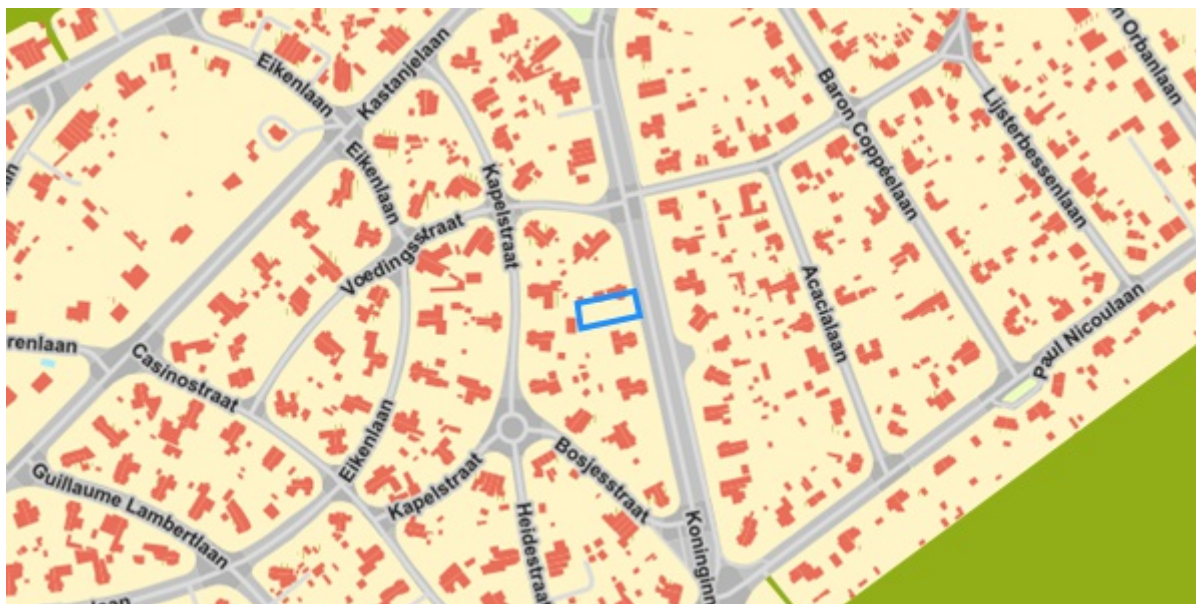
Legende

µg/m³

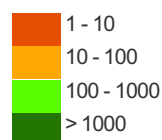

Ruimte & groen – Open ruimte

Indicatieve kaartweergave

Legende

Straling - Zendantennes

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

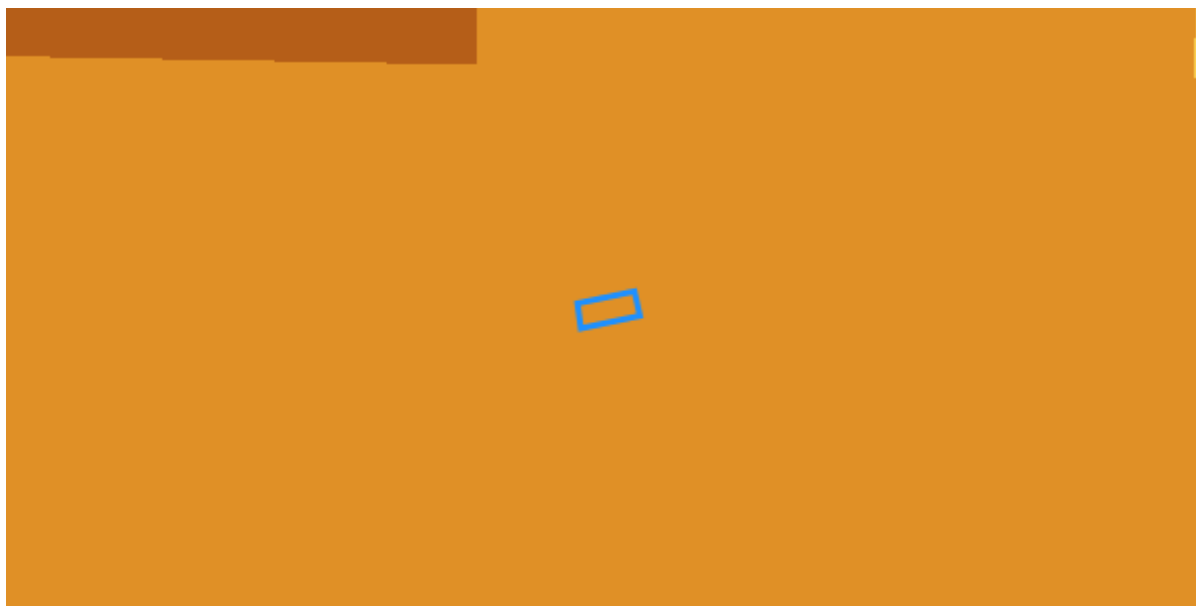
- Geen informatie beschikbaar

Legende

 Goedgekeurd attest

Licht – Lichtemissies

Indicatieve kaartweergave

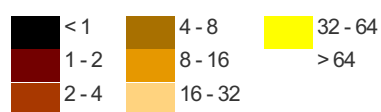

Resultaat

- Gemeten waarde: 11.23

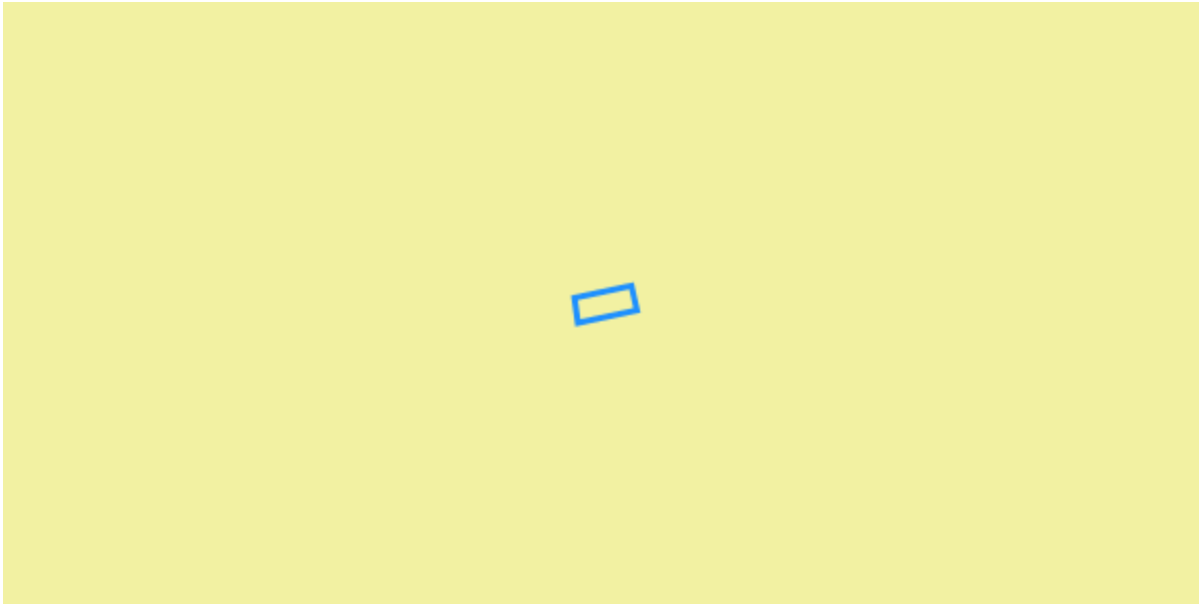
Legende

E-9 Watt/cm²/steradiaal

Mobiliteit – Bereikbaarheid met het openbaar vervoer

Indicatieve kaartweergave

Resultaat

- Mobiliteitsscore: 0.03

Legende

	Beperkt
	Matig
	Goed
	Zeer goed

Welke informatie kan u terugvinden in dit uittreksel?

Strategische geluidsbelastingskaart - Vlaanderen

Geluidsbelastingskaarten worden opgemaakt in uitvoering van de Europese richtlijn omgevingslawaaai. Deze kaarten geven aan wat de geluidsbelasting is in de omgeving van de belangrijkste wegen, spoorwegen, luchthavens en agglomeraties in Vlaanderen.

De geluidsbelasting wordt op de kaarten aangegeven met twee indicatoren de Lden (dag) en de Lnight (nacht).

De geluidsbelasting op een punt is het resultaat van een modelberekening op basis van verschillende paramaters zoals: verkeersintensiteit, type verkeer, type wegdek, type trein, enz.

Groenkaart Vlaanderen

De groenkaart Vlaanderen is een overzichtskaart van het Agentschap Natuur en Bos die een overzicht biedt van het groen in Vlaanderen.

Grondeninformatieregister (OVAM)

Het grondinformatieregister (GIR) is uniek in de wereld. Nergens anders registreert de overheid gegevens over een grond zo gedetailleerd. Van zodra OVAM beschikt over een eerste rapport van bodemonderzoek, een schadegeval wordt gemeld of van zodra het perceel door de gemeente wordt opgenomen in de Gemeentelijke inventaris van riscicogronden, wordt het perceel opgenomen in het GIR. Opgelet: het register is nog niet volledig, er worden nog altijd gronden onderzocht!

Kaarten Leefkwaliteit Vlaanderen

Leefkwaliteit Vlaanderen biedt een selectie kaarten aan die de toestand van het milieu weergeven.

Meer info

www.wegenenverkeer.be
www.brusselsairport.be
www.natuurenbos.be
www.ovam.be
www.leefkwaliteitvlaanderen.be

Bron vastgoedinfo

- Kaart geluidsbelasting gegeneerd op basis van gegevens ontvangen van Agentschap Wegen en verkeer – Afdeling Wegenbouwkunde, Olympiadelaan 10, 1140 Brussel en Brussels Airport Company n.v., Luchthaven Brussel-Nationaal, 1930 Zaventem.
- Groenkaart Vlaanderen gegeneerd op basis van gegevens ontvangen van het Agentschap voor Natuur en Bos, Koning Albert II-Laan 20 8, 1000 Brussel
- Kaart Grondeninformatieregister gegeneerd op basis van gegevens ontvangen van OVAM, Stationsstraat 110, 2800 Mechelen.
- Kaart Luchtkwaliteit, Ruimte & Groen, Straling, Licht en Mobiliteit gegeneerd op basis van gegevens ontvangen van Leefkwaliteit Vlaanderen, Koning Albert II-laan 20 bus 8 / 1000 Brussel.

Document gegeneerd op basis van gegevens van Agentschap voor Natuur en bos, Agentschap Wegen en verkeer en OVAM en Leefkwaliteit Vlaanderen via de ORIS webservices.

CIB vlaanderen vzw - Kortrijksesteenweg 1005 - 9000 Gent
0425.043.508 - vastgoedinfo@vastgoedloket.be